Michaela Tarra

Z NITRA HORY

Z nitra hory

Michaela Tarra

Text © Michaela Tarra, 2016
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016
1. vydání © Lukáš Vik, 2016
ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-086-1
ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-087-8
ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-088-5
Konverze do elektronických formátů:
webdesignér Lukáš Vik
http://www.lukasvik.cz

Banshee *(čti Bánší), známá jako víla z nitra hory. Duše mrtvé víly s dlouhými bílými vlasy v šedém plášti. Zpěvavým nářkem věští smrt či ji lze potkat u brodu, kde omývá zakrvácenou zbroj mužů, jež mají zemřít.*

Prolog

Déšť konečně ustal, ale černé, olověné mraky klesaly stále níž. Jako by je nebe mělo v příští vteřině rozdrtit. Ledový vichr se utišil a vystřídal ho lehký chladivý větřík, který jí hladil rozpálené tváře. Nasála jeho vůni protkanou vláhou letní bouře.

Vnímala nepokojné šplouchání vln jezera Fyne za svými zády a jiskřivou nervozitu pozdního odpoledne. Ne, nemohla za ni bouře, která právě minula, ale ta, která brzy vypukne.

Napětí v ní sílilo každým novým nádechem.

Poté se zachvěla zem. Za blízkým obzorem zaplápolaly ohně. Černý dým se vznesl k nebi, když vzplály první budovy opuštěné vesnice. Netrvalo dlouho a zahlédla první záblesky svého osudu. První helmice s rohy, sekery, meče a štíty. Muže oděné v kožešinách a kůži.

Dračí lidé.

Pěší následovali jezdce na mohutných válečných oříších.

Je to tady.

Okamžik, pro který ji vychovali.

Pod sebou cítila sílu koňských svalů, naslouchala neklidnému dechu své klisny. Meč v ruce ji nesnesitelně tížil a zároveň jí dodával odvahu. Všechny svaly jejího těla se stahovaly a napínaly pod vahou pevné, kovovými pláty pokryté zbroje. Helmice s nánosníkem jakoby jí nedovolovala nadechnout se.

Ohlédla se k hradbám svého domova. Na rozvalinách stáli vyrovnáni lučištníci. Nikdo se nepohnul. Byli vzpřímení a vážní. Čišelo z nich odhodlání.

Při pohledu na ně se jí srdce pomalu zastavovalo.

Nyní bilo klidně.

Bude bojovat!

Jak předurčila její matka dávno před jejím narozením – bude bojovat za to, co miluje. Avšak nejsou to jen kameny a hlína. Jsou to

všichni kolem ní. Lidé, kteří jí věří. Keltové i Piktové.

Jeden národ. Jeden lid. Jedno království.

Jako by už teď cítila krev bitvy. Magická síla, která ji budila a vytřibovala všechny smysly. Tlak, jenž objímal její tělo, nervozitu mužů stojících za ní.

Nebylo jich mnoho. Rozhodně ne tolik, jako nepřátel.

Nikdo jim nepřijede na pomoc.

Nevadí. Byla rozhodnutá neustoupit.

Vikingové se přiblížili.

Vzteklý ryk linoucí se jim z úst přehlušovalo dunění jejich kroků. Jejich přítomnost páchla krví a hnilobou.

Cítila lepkavou smrt usazující se jí na rtech.

Pozvedla svou zbraň vysoko nad hlavu a z úst se jí vydral válečný pokřik.

Povel k útoku.

Mraky se rozestoupily a osamělý paprsek slunce se zlatě zaleskl na hrotu jejího meče jako hvězda. Pohlédla na něj a poté zbraní zamířila na přijíždějící válečníky.

Vyrazila kupředu a k dusotu kopyt její klisny se přidaly další. Jako by oblohu rozčísl blesk a hřmění neustávalo…

Kapitola 1.

Setkání

Léto 839
Bruachan castle, Loch Fyne,
hranice mezi Kaledonií a Dalriadou

Noc za okny malého kostelíku svítila jako bílý oheň. Luna obkreslila na obloze oblouk a její kotouč téměř v úplňku ozařoval celou krajinu jako za dne. Jediný mráček nezakrýval hvězdné nebe a okolní louky a lesy také příliš úkrytu nedopřejí.

Erika si povzdechla. Po již tak bledé tváři se jí rozlévala měsíční záře, proudící do kostelní síně malým okénkem, a dodávala jejím blankytným očím nádech stříbrného třpytu. S bílými vlasy,

které zdědila po svých norských předcích, vypadala jako zářivé zjevení.

Pohled z úbočí kopce dolů na její domov ji rozesmutnil. Nikdy si nepomyslela, že bude muset opustit vše, co tolik miluje. Bruachan a tmavé vody jezera, jež ho obklopovaly, byly to jediné, co znala.

Hrad se rozkládal na většině nevelkého ostrova v úžině na pokraji slaného jezera Fyne. Za dne vstupovala noha poutníka do hradu po pásu kamenité pláže dlouhém na dvě stě kroků. Avšak v noci, když se hladiny jezera zdvihly za přílivu, bylo možné Bruachan opustit pouze v lodi. Mořské vody uzamkly cestu a vytvořily přirozený vodní příkop. Ten poskytoval hradním obyvatelům dostatek bezpečí tolik potřebného v těchto pohnutých dobách.

Kamennou věž obklopenou dřevěnými palisádami tu postavili její předkové z královské dynastie. Museli ji tolikrát bránit, opouštět a dobývat zpět, že rodinná kronika neobsahovala téměř jiné záznamy. Poslední, kdo pyšný hrad získal do svých rukou, byl norský nájezdník Dhorfinn Kalebson – její

otec. Spolu s Bruachanem mu v držení zůstala i krásná zajatkyně – piktská princezna Aislin. Ta si nakonec podmanila dobyvatelovo srdce a provdala se za něj. Od té doby zde Dhorfinn vládl moudře a ve znamení míru, přestože to občas nebylo nikterak jednoduché.

Území Argyllu leželo na hranicích mezi dvěma královstvími - piktskou Kaledonií a skotskou Dalriadou. Byla to poslední bašta Piktů na západní hranici. Eričina rodina byla mnohokrát nucena hájit svá práva i životy před dalriadskými Kelty, kteří se pokoušeli ukořistit více úrodné piktské půdy.

Na nádvoří plály ohně. Celý hrad zářil do noci. I tak daleko od něj tu a tam zaslechla hlasy rozléhající se spící krajinou.

Jistě ji už hledají.

Odvrátila se od okna a zamyšleně se zahleděla do přítmí kostelní síně. Nízká budova neposkytovala příliš okázalosti. Zdi byly omítnuty směsí hlíny a slámy a nabíleny, podlaha byla dlážděna velkými plochými kameny vytaženými z jezera. Za několika

řadami tmavých, olšových lavic visel na hrbolaté stěně prostě tesaný kříž.

Přes bídu, o které svědčil i hrubě vyřezávaný oltář, jehož levá strana se znatelně nahýbala do strany, bylo toto místo jejím druhým domovem. A to i přesto, že v něm sídlil bůh, ve kterého nevěřila.

V okolí tohoto domu si hrávala s místními dětmi. Sedávala v přední lavici a otec Dominik, místní duchovní, ji učil latině, pikštině i skotské gaelštině.

Dominik byl prazvláštní křesťan. Přišel na Bruachan s předsevzetím obrátit na římskou víru zdejší obyvatele. Ani Piktové, ani Seveřané, kteří zde žili, však nechtěli opustit své bohy. Nakonec zde otec Dominik zůstal a navzdory svému původnímu slibu, poskytoval duševní útěchu všem lidem bez rozdílu vyznání. Konal svatební i pohřební obřady podle piktských, norských a někdy i keltských tradic, a nic si nedělal z výtek svých souvěrců, že se odvrací od pravého boha.

Kráčela mezi dvěma řadami lavic doprovázena pouze tichým klapotem

svých střevíců, který se s ozvěnou odrážel od prázdných stěn. Prsty něžně přejížděla po tmavém dřevě, na jehož struktuře se odrážela sametová záře měsíce. V srdci jí hořela ochromující bolest a bezmoc. Ještě se ani nedokázala vzpamatovat ze smrti svých blízkých a nyní musí čelit mnohem vážnější hrozbě.

Zatočila se jí hlava. Zastavila se na konci setmělé uličky a na okamžik těsně semkla víčka. Nikdy ji nenapadlo, že tento den nastane. Den, kdy bude muset složit zbraně a uprchnout z vlastního domu.

Jenže zde nemůže zůstat! Tušila, že se ocitla ve smrtelné pasti. Musí se dostat ke svým příbuzným do srdce Kaledonie! Ve Forteviotu bude v bezpečí. Jenomže jak najde cestu do hlavního města, když se nikdy sama neodvážila dál, než za nejbližší výběžek jezera? Může se jí to vůbec podařit? Nebude-li však bojovat, přijde o život.

Jako Duncan, proběhlo jí hlavou.

Pravou tvář jí náhle osvětlil oranžový záblesk. Zamžourala do ostrého světla směrem k malé místnosti přilepené k postraní zdi kostela.

Ve dveřích stála temná silueta. Vysoký, štíhlý muž s kaštanovými, krátce střiženými vlasy, ze kterých prudké světlo vykouzlilo na jeho hlavě svatozář, jí pokynul a ona ho bez zaváhání následovala.

Vystoupila z temnoty síně do zlatavé záře svící v nízkém přístřešku a srdce jí znovu zaplavil žal.

Na dlouhé pryčně, která prakticky vyplňovala celou místnost, leželo bezvládné tělíčko. Bylo tak malé, že se na úmrtním loži téměř ztrácelo. Rysy obličeje byly strnulé a víčka zavřená. Kůže, stejně bělostná jako lněný rubáš, který ji halil, zářila ve světle svíček olivovou zelení.

Její synovec - poslední muž z její rodiny - byl mrtev. Nebylo mu ještě ani sedm let, když mu smrt rozevřela svou náruč.

Nemohla od něj odtrhnout zrak. Duncan vypadal jako by jen spinkal. Nebýt zesinalé pokožky, nevěřila by, že jeho srdce již nebije. Klidně by mohl otevřít své obrovské tmavé oči

právě teď. Ta představa ji překvapivě vyděsila a naprosto ji ovládla. Ztěžka polkla a pokoušela se odvrátit od jeho nehybné tváře.

Nakonec se jí to podařilo a ona zdvihla hluboký, modrý pohled ke svému společníkovi. „Zavraždili ho, je to tak?“

Mladý kněz v prosté hnědé sutaně na ni upřel moudré, smaragdové oči. Byly plné smutku a porozumění.

„Tví strýcové by udělali cokoliv, aby získali Bruachan,“ odpověděl vyhýbavě, „Duncan jim stál v cestě. On a…“

Umlknul, jakoby ji chtěl ušetřit kruté pravdy. Jako by ji snad neznala.

„…a já,“ doplnila za něj, „proto jsi mě sem přivedl. Co měli v úmyslu?“

Otec Dominik vtrhl do její komnaty těsně před západem slunce. Briskně ji instruoval, aby ho bez odmlouvání následovala. Poslechla ho. Byl to nejspíš jediný člověk, kterému ještě mohla důvěřovat. Opustili Bruachan nepozorovaně, na jednom koni, a jezero za nimi uzavřelo cestu zpět.

Když stoupali po strmém svahu k zubožené budově kostelíku, kněz mlčel. Věděla, že toho odpoledne hovořil s jejími vikinskými strýci – mladšími bratry jejího otce. Nemohou se dočkat, až jim její dědictví spadne do klína. Otec Dominik se patrně dozvěděl, jakým způsobem se ji pokusí odstranit a rozhodl se jí pomoci. Jenomže co zmůže jeden křesťanský kněz proti tlupě Norů?

Těžko dokázala uvěřit, že to vše není jen špatný sen. Avšak skutečně tady stojí. Celá roztřesená hledí do důvěrně známé tváře svého učitele, která se náhle zdá vrásčitá a unavená, a čeká, až promluví. Nejistota ji tlačí na prsou a jeho mlčení je krutější, než sebemučivější pravda.

„Ach, Bože," povzdechl si a jeho bolestný pohled podlamoval zbytky její odvahy, „jsi až příliš mladá, abys musela podstupovat takové strasti."

Sevřelo se jí srdce při těch slovech.

V tom má jistě pravdu. Je jí teprve patnáct a přišla již o oba rodiče, bratra a nyní i o Duncana – posledního, kdo jí zbyl. Ne každý by dokázal

přetrpět tolik, co ona. Ale ona je přeci dcera velkého Vikinga! Otec ji vždy učil, aby se nikdy nepoddávala nepřízni osudu.

„Vždy existuje cesta, Eriko," říkával, „je jen třeba mít dostatek síly a moudrosti, abys ji nalezla a následovala."

Při vzpomínce na ledově modrý pohled svého otce, který tál pod jejími dětskými úsměvy, jí srdce znenadání naplnila nová síla. Jako by ji otec nikdy neopustil. Cítila jeho oporu ve svém nitru. On by jí nikdy nedovolil, aby se vzdala bez boje!

„Jsem dcera Dhorfinna Kalebsona," hrdost v jejím hlase by zaskočila kdejakého muže, ne však otce Dominika, jež ji znal a učil celý její život, „nebojím se podstoupit jakékoli příkoří, které mi osud připraví. Tak co tedy Torolf a Donall chystali?"

Duchovní svěsil ramena a pevně stisknul rty. Jako by i jeho naplnila novou silou. Když promluvil, z jeho hlasu rezonoval nesouhlas:

„Donall mě povolal, abych za zítřejšího úsvitu vedl svatební obřad. Chystal se s tebou oženit, aby získal tvá práva na Bruachan."

„Ten starý ničema," neodpustila si. Do žil se jí vlila horká krev. Zatoužila vrhnout něčím křehkým proti nabílené zdi.

Donall byl sice mladší z jejích strýců, i tak měl však velmi blízko padesátce a pohřbil přinejmenším dvě manželky. Dříve možná vítala, že ani jeden z jejích strýců nezplodil potomky, kteří by mohli ohrozit její rodinu, nicméně se zdálo, že oni je vlastně nepotřebují. Budou žít ještě dost dlouho na to, aby si nějaké pořídili, až se jí zbaví. A kdo ví? Možná Donall plánoval, že mu je porodí ona.

Při té myšlence se jí udělalo nevolno.

Kněz na ni pohlížel značně rozčileně, chápajíc její vztek. Musel se nějak zabavit, aby si i on nepřisadil nějaké to šťavnaté slůvko na adresu jejích příbuzných. Raději tedy přešel na druhou stranu komory, vzal do ruky měkký lněný polštářek naplněný bylinami a vsunul ho pod hlavu zemřelému dítěti.

„Oni vědí, že bez tebe hrad nezískají," promluvil tiše, když nabyl zpět ztracený klid, a jeho vážný pohled se opřel o její tvář, „po právu patří rodině tvé matky. Tvůj bratranec Drust je

sice kaledonským králem teprve krátce a má teď mnoho jiných starostí, ale tebe miluje, a proto by ti přispěchal na pomoc, i kdyby ho to mělo stát trůn. A pokud by se ti něco přihodilo, nikdy by neponechal Bruachan v držení Seveřanům. Dobyl by ho zpět, aby zůstal v majetku piktské královské linie. Pokud by ses však stala Donallovou manželkou, nezmohl by proti nim Drust ničeho."

Váha kněžových slov na ni postupně dopadala a rozdmýchávala v ní podivné souznění smutku a bezuzdného vzteku. Avšak nechat se ovládnout těmi pocity by znamenalo vrátit se za rozbřesku na Bruachan a uříznout těm dvěma pijavicím hlavy!

Torolf a Donall přijeli svého staršího bratra navštívit po smrti jeho jediného syna a už nikdy neodjeli. Využívali pohostinnosti Bruachanu a jeho obyvatel a hleděli si jen toho, jak se dostat blíže k nemalému dědictví po Eričině matce. Dhorfinn možná vytušil jejich darebné úmysly, byl však natolik zasažen ztrátou syna, že své bratry nedokázal vykázat z hradu. Později však nezůstal k jejich slídění po majetku

netečný a velkou část cenností nechal převézt k manželčiným příbuzným do Forteviotu, piktského královského sídla, kde měly být uschovány pro právoplatného dědice.

Jenže ten tu nyní leží bez dechu a jeho tělo začíná pohlcovat smrt.

Věděla, že otec Dominik očekává její reakci. Než však dokázala utišit bouři zuřící v jejím nitru, ozvalo se tlumené zabušení na dveře vedoucí z přístavku ven směrem k lesu.

Erika zpozorněla a napřímila se. Ovládl ji nový pocit – strach. Krev se jí nahnala do spánků.

Tak rychle ji přeci nemohli najít!

Pokusila se nedat na sobě nic znát.

Kněz jí pokynul, aby se ukryla v kostelní síni a sám se vydal otevřít.

Beze slova se vytratila z místnosti.

Škvírou v přivřených dveřích sledovala, jak dlouhý stín Dominikovy ruky klouže podél závory a ostražitě se zkracuje, když se knězovy prsty dotýkají chladného kovu.

Pootevřel dveře ven a ona se přistihla, že nedýchá. Dlouhou chvíli s někým rozmlouval a poté bez zaváhání otevřel.

Do místnosti vstoupila malá snědá žena, oděná do tmavého pláště neurčité barvy. Vlasy pod kápí byly černé jako půlnoc a ve známé tváři se jí zračily obavy a lítost.

„Parlan?!“ vyhrkla Erika překvapeně, když poznala svou někdejší chůvu, a vběhla do místnosti.

Žena se k ní obrátila a v momentě držela svou svěřenku v pevném objetí.

„Věděla jsem, že jsi v pořádku, má paní,“ vydechla úlevně, „do jaké šlamastiky ses to zase dostala, mladá princezno?!“

Nemohla si pomoci, aby se jí na rtech nezavlnil krátký úsměv. Parlan byla její a Duncanovou chůvou až do smrti jejího otce před několika měsíci. Byla přísná a svérázná, zároveň by však pro své svěřence obětovala i život. Možná právě proto ji Torolf ihned po Dhorfinnově smrti vykázal z hradu.

Erika byla tak ráda, že se Parlan objevila právě v tuto noc, že by se jí možná ani nepustila,

nebýt dvou mladíků, kteří vstoupili za ní. Ani jednoho z nich nepoznávala. Oba byli vysocí, snědí, s černými vlasy sahajícími po ramena. Podle vzájemné podoby usoudila, že se jedná o bratry. Staršímu mohlo být kolem dvaceti let, mladší z nich byl ve stejném věku jako ona.

Otec Dominik jim pokynul a mladíci obstoupili máry. Starší zdvihl Duncanovo tělíčko a vyšel s ním ven. Druhý se za ním vydal s pochodní v ruce. Parlan pobídla Eriku k pohybu a významně přitom pohlédla na kněze.

Erika pochopila, že se tu Parlan neobjevila náhodou. Otec Dominik pro ni musel poslat, zatímco se ona ukrývala v kostelní síni.

Vyšli na malý palouček za kostelíkem a Erika se ještě hlouběji zahalila do šedého pláště. Noc voněla květinami a vlahou trávou. Měsíc stále zářil jako ledové slunce. Krom jejich malé společnosti bylo všude okolo nekonečné ticho. Hlasy z hradního nádvoří sem nedoléhaly. Z druhé strany návrší poklidně zpívaly jezerní vlny a tichý ševel lesa jim dodával melodii.

Duncanovo tělíčko bylo položeno na již připravenou hranici.

Překvapeně pohlédla na kněze:

„Nepohřbíš ho do země podle vašeho křesťanského zvyku?“

Otec Dominik zavrtěl hlavou. Znala ho natolik dobře, že dříve, než stačil promluvit, věděla, že tím cosi zamýšlí.

„Pohřbíme ho podle piktské tradice,“ promluvil polohlasně, „z jeho těla zbudou jen kosti. Poslední členové Aislininy rodiny zmizí v ohni.“

„Členové?“ otázala se nechápavě.

„Musíš se teď na nějaký čas ukrýt, Eriko,“ ozvala se Parlan za jejími zády a pokynula staršímu z obou bratrů k houští. Přikývl a vydal se tím směrem, „než se rozední, budou tě tví strýcové hledat po celém kraji. Pokud…“

„…jim neřekneme, že jsi zemřela,“ doplnil otec Dominik za ženu, která se patrně zdráhala tuto část knězova plánu zmínit.

Erika znovu cítila, že je u konce s dechem. Jako by právě sama přeplavala rozbouřené jezero. Srdce se jí rozbušilo až v krku. Vyděšeně

přelétala pohledem z otce Dominika na Parlan a zase zpět.

V tu chvíli vyšel z lesa mladík a v náručí svíral bezvládné tělo.

„Ona tě nahradí," ukázal kněz na nehybnou dívku, „její tělo spálíme spolu s Duncanovým."

„Kdo je to…?" zakoktala se přidušeně.

„To je Elyn, dcera truhláře z vedlejšího panství," převzala slovo znovu Parlan.

„Snad jste ji…," nedokázala to ani vyslovit. Pomyšlení, že by kvůli ní zhasl život nevinné dívky, jí rozdrkotalo zuby.

„Jak to o nás smýšlíš?" okřikla ji žena briskně, „nikoho jsme nesprovodili ze světa. Elyn zemřela dnes ráno na horkost."

Otec Dominik se pohledem ohradil nad Parlaninou prudkostí. Věděl, jak ztraceně se mladá princezna nyní cítí, přestože dokáže své slabosti umě skrývat.

Obrátil se zpět k Erice.

„Je pouze o rok starší než ty. Nikdo nepozná, že jsme vás vyměnili," doplnil mírně, „řekneme Torolfovi, že ti puklo srdce žalem a vzala sis život. Předal jsem tě tvým bohům společně

s Duncanem. Budou tu dvě ohořelé kostry, nikdo nebude moci dokázat, komu patří."

„Znají mě příliš dobře," zaprotestovala. Pochybovala, že by tak šílený plán mohl vyjít, „ví, že bych si sama na život nesáhla. Ví, že jsem bojovnice. Neuvěří vám."

„Musíme mít víru," ztišil Dominik hlas. Vypadalo to, že ani on si není zcela jistý.

„Snad se nám je podaří alespoň zdržet a ty budeš moci uprchnout. Pokud bychom tu jen seděli s rukama složenýma v klíně, příliš bychom ti nepomohli," ozvala se Parlan příkře, jako by ji svými pochybami urazila.

Vysloužila si další z přísných kněžových pohledů a znovu poslušně utichla.

Otec Dominik se od nich odvrátil a vydal se k pohřební hranici, na které už ležela obě štíhlá, chladná těla, připravená vydat se na svou poslední pouť.

Erika vykročila za ním.

„Až se po kraji roznese, že jsi zemřela," promluvil k ní, hledíc na bezduché schránky tiše spící na hromadě dřeva a suchého klestí, „možná se to doslechne i král a potom sem

přijede a dobude Bruachan. Tvoji strýcové budou potrestáni a ty se budeš moci vrátit."

„Řeknu Drustovi sama, co pro mě bylo přichystáno, hned, jak se k němu dostanu," pronesla možná až příliš povýšeně.

Parlan, stojící jí stále věrně po boku, se zarazila a pohlédla na otce Dominika:

„Tys jí to neřekl?"

„Co mi neřekl?" optala se podezíravě.

„Nepůjdeš do Forteviotu, Eriko," obrátil se k ní kněz bez dlouhého zaváhání, „pokud naši lest prohlédnou, bude to první místo, kam se tě vydají hledat. Nedostala by ses ani k sousednímu klanu. Navíc, král je nyní příliš zaměstnán potlačováním keltského povstání. Kenneth mac Alpin, který ty Skoty vede, nyní pronásleduje piktskou armádu hluboko v srdci Kaledonie a vítězí. Nebylo by bezpečné posílat tě na východ."

„Kam tedy půjdu?" v hrudi jí pomalu vzrůstala nová vlna vzdoru. Podvědomě tušila odpověď.

„Ke své tetě na ostrov Mull," nenechal ji kněz na pochybách, že její tušení bylo správné.

Nachystali pro ni pouť na západ – mezi ty, kterými tolik opovrhuje!

„Mám projít Dalriadou? Vydat se mezi Skoty?“ vyhrkla rozhořčeně, „tolikrát napadli naše panství, okrádají nás o úrodu, zabili mého bratra a já u nich mám nyní hledat spásu? Snad mě raději skutečně pohřběte, protože neučiním, co tu po mně nyní žádáte!“

„Má paní, vyslechni nás přeci,“ přistoupila k ní naléhavě Parlan a všechna její prudkost byla ta tam. Pevně uchopila Eriku za obě ramena a v jejích šedých očích se zaleskl strach, „otec Dominik má pravdu. Torolf nechá okamžitě prohledat všechny stezky na východ. Neunikla bys jim! Ti jejich severští zlotřilci, kteří sem začali přijíždět po smrti tvého otce, jsou příliš zkušení stopaři. Když však půjdeš na západ, hrozí ti mnohem menší nebezpečí. Navíc je Mull jen dva dny cesty, zatímco Forteviot je příliš daleko, aby ses tam dostala bez cizí pomoci. Aine byla vždy laskavá žena a svou sestru milovala. Jistě tě přijme a udělá vše, aby tě ochránila.“

To byla pravda. Aine by pro své sestry udělala cokoliv. Piktský král Oengus měl tři půvabné dcery – Kaelin, Aine a Aislin. Všechny tři se navzájem chránily a milovaly. Zatímco Kaelin se provdala za jednoho z piktských velmožů a stala se matkou současného krále, Aine byla provdána za Skota – Kierana McKaye, vládce rozlehlého ostrova nedaleko dalriadských břehů. Jejím sňatkem chtěl Oengus uchlácholit mír se Skoty, jejichž zemi si podmanil. Kieran pocházel ze starodávného královského rodu Gabhran, který vládl Dalriadě po mnoho generací. Kieranovu přízeň si moudrý Oengus získal, nicméně se nakonec Skoti proti piktské nadvládě stejně postavili. Vedeni mocichtivým Alpinem mac Eochadem vyrazili proti kaledonskému králi a porazili jej. Její děd – mocný král Oengus II. – v té bitvě padl. Ale Alpinova pýcha se obrátila proti němu. Rozhodl se vpadnout do zad hlavní piktské armádě a to ho stálo hlavu. Netrvalo však dlouho a cílevědomého Alpina v čele skotských vojsk nahradil jeho syn Kenneth. Toužil pomstít smrt svého otce a vybojovat

Dalriadě svobodu. Nepostupoval však tak zbrkle jako jeho předchůdce. Podařilo se mu vyhnat piktská vojska zpět do Kaledonie. Nyní jsou Skoti daleko na východě a cesta na Mull je volná. Musí však projít velkou částí Dalriady. Zemí, která patřila Piktům dávno předtím, než sem přes západní moře vtrhli Skoti. Nenáviděla ty neurvalé přistěhovalce z Erinu a vše, co pro ně bylo svaté – jejich bohy, jejich krále, jejich jazyk – ale byla by opravdu hloupá, kdyby si místo bezpečné a mnohem kratší cesty k Aine vybrala útěk na východ.

Přemáhala bouřící vzdor a pýchu ve svém nitru.

Pak pohlédla na své dva společníky, kteří trpělivě vyčkávali jejího rozhodnutí, a pevně přikývla.

„Dobrá. Nemáme mnoho času. Musíme zapálit hranici, pak ti ukážeme cestu," otec Dominik se od ní znovu odvrátil a přijal pochodeň od mladšího z bratrů.

„Počkej," zvolala za ním Erika, briskně se protáhla kolem jeho štíhlé postavy a zastavila se u Duncana. Přiblížila se k jeho tvářičce

a pohladila ho po jemných vláskách barvy havraních křídel. Poté sáhla do váčku u pasu a vytáhla z něj zlatý amulet se vsazeným třpytivě jasným safírem.

„Patřil jeho matce," zašeptala s němou vzpomínkou a položila ho chlapci na prsa, „snad se s ní na druhé straně setkáš."

Nebyla zvyklá plakat. Byla vychována, aby byla silná a statečná. Byla vycvičená bojovnice. Přesto nyní nedokázala zadržet slzu, která se jí rozutekla po tváři až k linii brady. Při vzpomínce na všechny své blízké, kteří ji již opustili, jí srdce sevřel bolestný žal. Pevně stiskla víčka, aby ho překonala.

Když je znovu otevřela, její zrak ulpěl na obličeji dívky, ležící po Duncanově boku. Byla mladá, krásná a chladná jako ledová panna. Mohla mít dlouhý a šťastný život, místo toho zaplní místo v jejím hrobě.

Poodstoupila od hranice, aniž by z dívčina obličeje spustila zrak.

Otec Dominik kolem ní prošel a podpálil hranici. Poté odrecitoval několik krátkých modliteb z pradávných piktských rituálů.

Hleděla na zářivé plameny, jak olizují dvě hnijící těla. Nejprve pozvolna, poté je úplně pohltila. Představovala si, jak se Duncanova osvobozená duše rozlétá na druhý břeh. Jak je šťastný a nic ho už netrápí.

Cítila přítomnost Parlan a otce Dominika po svém boku.

Právě zemřela.

V tom pochopila, jaké by to mohlo mít následky, a tělem jí proběhlo nepříjemné mrazení.

„Až její tělo spolykají plameny a její popel rozfouká vítr, mí lidé uvěří, že jsem mrtvá," zašeptala do prostoru, „jak ale potom dokážu, kdo doopravdy jsem?"

„Budeme tu na tebe čekat, má paní," uchopila ji Parlan za ruku, „a kdyby se nám snad něco zlého stalo, máš své tetování. Je jedinečné. Každý ihned pozná, že jsi Aislinina dcera."

Erika se volnou rukou dotkla pravého ramene. Pod zeleným rukávcem šatů se ukrýval nádherný ornament trojí síly. Kaelin, Aine a Aislin nebyly jen piktské princezny, ale znaly

také magii přírody. Když byly Erice tři roky, její matka a tety ji odvedly do lesní svatyně a při tajemném rituálu vykreslily do její malé ručky svatý symbol. Erika si dodnes vzpomínala na bolest a slabost, než se kovové barvy v ráně zahojily. Z celého obřadu si však nevybavila jediný detail.

„Měla bys odejít dříve, než sem přijdou," promluvil kněz, stále pozorujíc zlatě planoucí hranici, „času není nazbyt."

Erika neodpověděla.

Pohlédla na Parlan a společně se vydaly směrem k lesu.

Kněz je následoval. Mladíci zůstali stát u ohně.

U prvních stromů se zastavila a naposledy pohlédla na kamenný kostelík a hranici hořící vedle jeho chudých zdí.

Náhle si uvědomila, že toto místo skutečně opouští. V kolenou pocítila podivnou slabost a v srdci jí zahořela bázeň z neznámého.

„Přichystala jsem zásoby na dva dny," podávala jí Parlan nevelký plátěný vak, „více bys neměla potřebovat."

„Děkuji," špitla a nerozhodně pohlédla na otce Dominika.

Zdálo se, že vycítil její obavy.

„Je mi líto, že tě nemůže doprovodit nikdo, kdo by tě ochránil," vysvětloval téměř provinile, „jistě chápeš, že pokud by kdokoliv z vesnice zmizel, tví strýcové by mohli prohlédnout naši lest."

Nezbylo jí, než přikývnout, protože věděla, že v tom má její učitel pravdu.

Na druhou stranu si byla jistá, že ti dva norští psi neuvěří té povídačce ani na vteřinu. Otec Dominik se tím vystavuje velkému nebezpečí.

„Nenecháme tě však odejít beze zbraně," dodal briskně kněz, když viděl, jak je neklidná. Netušil, že nyní se spíše obává o jeho život, nežli o svůj.

Sáhl pod plášť a za okamžik podával Erice krátký lehký meč v kožené pochvě a úzkou dýku se zdobenou rukojetí z jeleního paroží.

„Jdi stále na západ až k pobřeží," zdvihl otec Dominik paži a naznačil jí směr cesty, „poté se dej podél břehu na sever. Dovede tě až k přívozu na ostrov Mull."

Souhlasně přikývla a zadívala se směrem, kterým se má vydat. Poté si uvázala meč k pasu a skryla jej pod plášť. Dýku připevnila k lýtku a vak s jídlem přehodila přes rameno.

Byla připravena na cestu.

Nemohla se však odhodlat učinit první krok.

„Děkuji za všechno," špitla k oběma šedavým postavám, jejichž tváře se bíle rýsovaly v měsíčním světle.

„Opatruj se, má paní," objala ji krátce Parlan, „budeme očekávat tvůj návrat."

Obrátila se k nim zády a zhluboka se nadechla. Temné houští před ní ještě více potemnělo.

Zaváhala.

V tom se ozvalo dunění koňských kopyt. Země se rozechvěla. Zaslechla splašený zvířecí dech. Nalevo – nedaleko od ní – někdo štval koně jako by stíhal divou zvěř. Suché větve se lámaly pod náporem jeho zbrklosti, listí šustilo pod okovanými kopyty. Ten neznámý jezdec mohl spěchat jen za jediným účelem. Její strýcové se přeplavili na pevninu, aby ji nalezli!

„Běž rychle odtud, Eriko," nařídil jí kněz a jeho hlas nedovoloval žádné argumenty.

Naposledy se nerozhodně ohlédla a spatřila, jak Parlan i oba mladíci mizí v nedalekém houští.

Pak zahlédla temnou siluetu jezdce, který se řítil lesem přímo k budově kostela.

Otec Dominik ho očekával nedaleko hořící hranice.

Nečekala už ani vteřinu a rozeběhla se po úzké lesní stezce mezi stromy.

Z Z Z

Ujížděl jako smyslů zbavený. Hnal se nočním lesem, nedbaje větví, které ho bolestivě šlehaly do tváří. Jako by byl slepý, hluchý a svět kolem něj přestal existovat. Slyšel jen zběsilý tlukot svého srdce a svůj přerývaný dech.

Mysl měl zatemněnou zoufalými pokusy přesvědčit sám sebe, že se jeho oči zmýlily. Že to, čeho byl svědkem, se nikdy nestalo.

Nemohlo!

Erik nemůže být mrtvý!

V koutku duše však věděl, že tomu tak je. V srdci se ozvala neutichající balada tísně. Na rukou znovu pocítil lepkavou zasychající tekutinu a vybavila se mu děsivá vzpomínka, jak k sobě instinktivně tiskne bezvládné tělo. Jakoby se sám na sebe díval, jak klečí na nocí zahalené lesní mýtině v kaluži krve a zoufale se pokouší zahnat neodvratitelnost smrti. Ten obraz se jevil jako z jiného života, z dávné minulosti a vše, co se odehrálo před ním, bylo zapomenuto.

Jeho přítel, druh, bratr byl mrtvý. Bezstarostnost a lehkost, s nimiž užívali mladosti svého žití, se rozplynuly za rudými skvrnami míhajícími se mu před očima.

Čím více si připouštěl onu děsivou skutečnost, tím více ho dusil pocit viny. Erika zavraždili, protože si ho spletli s ním! A ještě navíc to byl on, kdo svého přítele na to místo poslal.

Zatracení Vikingové!

Oči ho pálily neuroněnými slzami vzteku a žalu. Popoháněl koně ke stále zběsilejšímu cvalu, aby se dostal co nejdál od té bolesti a

provinilosti, jež mu spočívaly na hrudi jako kámen.

Jak daleko však může ujet před svým svědomím?

Na pahorku na konci lesa plál oheň. Jeho záře se prosakovala do inkoustové černě mezi větvemi stromů. Přitáhl uzdu ke straně a vyrazil tryskem přímo za tím rudým světlem.

Na úbočí kopce stála polorozpadlá budova starého kostelíku. Jeho slaměná střecha se nakláněla ke straně a z oprýskané omítky tu a tam vykukovaly nemotorně opracované kmeny jako žebra padlého bojovníka. Jen pár kroků odtud hořela pohřební hranice.

Poznal ten kostel. Poznal i muže stojícího u ohně, jež se mu vydal v ústrety. V okolí nebylo mnoho kostelů, ani křesťanských duchovních, kteří by vedli zdejší obyvatele k pravé víře. Ačkoli byly piktské a keltské kmeny, žijící podél hranice, znepřátelené, musely se podělit o jediného duchovního. Na otce Dominika si vzpomínal již z časného dětství. Nechyběl při jediném důležitém obřadu na jejich panství. Také proto Tynan nechápal, proč se rozhodl

vystavit svatyni na území Piktů, kteří se křesťanství tvrdošíjně bránili.

Uvědomil si, jak daleko se svou zběsilou jízdou dostal – až na nepřátelské území. Nic než pohled na dům boží ho však nemohlo vytrhnout z beznadějné letargie, v níž se ztrácel.

Možná to není náhoda, že ho jeho kůň dovedl sem. To, co právě v tuto chvíli potřeboval nejvíce, bylo rozhřešení.

Přitáhl opratě a štíhlý hnědák vydal nesouhlasné zaržání, když se jeho kopyta zaryla do měkkého koberce trávy.

V tu chvíli si uvědomil, jak slabý a zmožený se cítí.

Bezděky se svezl s hřebcova sedla dolů na orosený trávník a zůstal bezvládně sedět v šeru koňského stínu, který tančil před jeho očima do rytmu plápolajícího ohně. Noční vláha chladila jeho rozpálené údy a zároveň mu působila nepříjemné mrazení. Vyvolávala v něm pocit horečky a ve vlnách pronikala až do morku kostí.

Když se přeci pokusil nemotorně postavit na nohy, roztřásla se mu kolena, zmožená překotnou jízdou.

Náhle ucítil čísi ruce, které mu pomáhaly a táhly ho vzhůru.

„U svatého Kolumby," donesl se k němu známý hlas, rozechvívající se podivným rozčarováním, „synu, co zde pohledáváš v tak pozdní hodinu?"

Otec Dominik spatřil téměř bezvládné chlapcovo tělo ležet na provlhlé zemi. Když poznal jeho tvář, na okamžik ho zastihl pocit náhlé úlevy. Ničeho se neobával tolik, jako toho, že by někdo z Bruachanu mohl být svědkem pohřbu piktské princezny. Tohoto mladého Skota se obávat nemusí.

Tynana poznal již v den jeho narození. Jeho matka obětovala svůj život, aby ho přivedla na tento svět. A možná právě proto si nyní kněz neodpustil, aby se ho zmocnilo nepříjemné rozčilení. Mladík si daru života nikterak nevážil a od dětství se stavěl na odpor všemu a všem, kteří se z něj pokoušeli vychovat čestného muže, který by řádně plnil povinnosti příslušící

jeho postavení. Namísto toho se Tynan a jeho stejně bezstarostný druh Erik každou noc zdržovali v místních hostincích a tropili jednu nepřístojnost za druhou. Ani dnes tomu, zdá se, nebylo jinak. Jednadvacetiletý jinoch, jenž by ve svém věku již měl být dospělý, schopný postavit se po boku svého otce v nejedné bitvě a hrdě nést vznešené jméno svého rodu, mu leží u nohou opilý jak zákon káže a není sto se sám udržet na nohou. Přes nesouhlas, který mu horce vyvěral kolem žaludku, se však sehnul a jal se chlapci pomoci.

Tynan vzal za vděk nabízenou oporou a těžce se vyškrábal na nohy. Vysoká postava duchovního se ztrácela ve stínu noci. Jen stěží dokázal nalézt dvě jiskřivé, zelené oči.

„Otče Dominiku," vyhrkl ze sebe horečně, jako by právě nalezl spásu. Pletl se mu jazyk. Musel se soustředit, aby sestavil souvislou větu, „potřebuji tvou radu. Na mé duši se černá hřích. Musíš mi pomoci ji znovu očistit."

Pevně svíral kněžovo rameno, jako by to byla poslední věc na tomto světě, která ho mohla spasit.

Konečně se mu podařilo napřímit a těžce zamrkal do slabého světla. Tak daleko od ohně se zdála knězova tvář podivně zachmuřená. Místo očekávaného soucitu v ní spatřil pouze kritický nesouhlas.

„Tynane MacLeode," oslovil ho duchovní káravě, „nevybral sis právě nejvhodnější dobu pro požehnání. Musím odříkat modlitby za zemřelé. Přijď ráno! Až vystřízlivíš."

Pevné, silné ruce ho pustily tak nečekaně, že zavrávoral. Jen pomalu si uvědomoval, z čeho ho kněz viní. A naprosto neprávem! Ačkoli již mnohokrát utopil veškeré zábrany a občas i vědomí ve džbánu dobře chlazeného piva, dnes v noci měl čistou hlavu. Možná byl omámený a vysílený, ale nikoli z vína či kořalky.

Před jeho očima se znovu odehrála hrozivá scéna zbrocená krví.

V jeho žilách se opět rozproudila krev. Poháněná vztekem i zoufalstvím nad vlastní vinou.

Napřímil se a ohlédl se za knězem, který se se zasmušilým výrazem vydal zpět k ohni.

„Pak odříkej jednu i za Erika, otče," vydechl za ním a při těch slovech z něj vyprchávaly poslední síly. Pokoušel se udržet na vratkých nohách.

Kněz se na něj překvapeně obrátil a s tváří naplněnou nedůvěrou se vydal zpátky k němu.

„A pak se pomodli za mě," jeho hlas se zlomil v bezmocný šepot, „aby mi Bůh jeho smrt odpustil, neb vina leží na mých bedrech."

Zdálo se, že se již dál na nohou neudrží. Ale silné paže otce Dominika ho v ten okamžik pevně podepřely. Kněz až nyní pochopil, jak moc se zmýlil ve svém úsudku.

„Ach, synu," vypravil ze sebe přidušeně a v hlase mu zaznívalo bolestné porozumění, které Tynan tolik potřeboval slyšet.

Nechal se vést do útrob chudé svatyně.

Byl vděčný za rozvrzanou olšovou lavici, na kterou mohl usednout. Ještě stále měl před očima mlhu, jakoby to všechno byl jen podivný sen.

„Pověz mi, co se stalo," pobídl ho kazatel opatrně a usedl na místo po jeho levici.

Tynan zdrceně pohlédl do jeho jiskřivých očí.

Dodával si odvahy.

Chvíli seděli v temnotě kostelní síně v naprostém tichu, než se odhodlal vyslovit to, co se mu jevilo spíše jako noční můra, nežli skutečnost.

Když však poté promluvil, nezamlčel svému zpovědníkovi nic, co dovedlo jeho a Erika té noci na vzdálené pastviny severně od jeho domova.

Začal tím, jak se téměř před rokem účastnil tajného setkání vikinských jarlů ze severu a skotských vůdců, kteří chtěli spojit své síly proti Piktům. Mezi nimi byl i jarl Harold Olafsson, vládce Sutherlandu. Tynan otci vyprávěl, jak se nechal až příliš snadno svést dcerou toho muže, krásnou vikinskou princeznou Ingebjorg, která se měla provdat za starého, vskutku odpudivého Skota, aby ztvrdila úmluvu mezi klany. Prosila ho, aby s ní strávil noc, protože chtěla alespoň jedenkrát ve svém životě okusit pravou touhu a ukojit chtíč spojením jejich mladých těl. Erik mu to rozmlouval, ale jeho nemohlo nic

zadržet. Jejich hřích zůstal neodhalen a ona se za několik dnů provdala.

Dávno již na to vše zapomněl, až minulé noci ho zastihla zpráva, v níž ho ta severská kráska prosila o pomoc. Její manžel vznesl námitky proti legitimitě dítěte, jež se jim narodilo, a obvinil jejího otce, že Ingebjorg byla poskvrněna ještě před svatbou. Oba muži se během dlouhé hádky téměř pobili navzájem a celá dohoda mezi Skoty a Nory padla. Rozzuřený Harold toužil jen po jediném – po odplatě. Dceru, která mu odmítla prozradit jméno milence, vykázal z domu. Její manžel se jí také zřekl. A proto se obrátila na jediného člověka, kterého mohla požádat o pomoc. Na něj.

Měli se sejít na severní hranici na míle daleko od prvních vikinských vesnic. Erik i on si té noci hodně přihnuli ze džbánku a v opilecké rozmařilosti se rozhodli vyzkoušet, zda půvabná Ingebjorg svého někdejšího milence pozná. A proto na místo schůzky vykročil Erik, zatímco Tynan byl ukryt v nedalekém houští. Byl tolik opilý, že ani dívčina těžká situace ho nedonutila

jednat zodpovědně. Těšil se, jak ztropí vydařený žert.

Ingebjorg již stála na mýtině a měsíční světlo jí hladilo plavé vlasy a ušlechtilé rysy její tváře. Nepohnula se, stála strnule. I na dálku mohl spatřit, jak je nejistá. Chvěla se po celém těle. On sám necítil ani náznak strachu. Byla to chyba.

Noc byla jasná, ale smrtelné nebezpečí se skrývalo v jejím stínu. Než se Erik dokázal k Ingebjorg přiblížit, z křovin lemujících mýtinu se vyřítila desítka Vikingů.

„Neměl ani dost času, aby tasil zbraň," zahořekoval, „bez milosti mu setnuli hlavu."

„Ta dívka vás vlákala do pasti?"

„Myslím, že o nich nevěděla. Odvlekli ji do lesa a ona volala o pomoc. Ještě teď ji slyším," udeřil do lavice před sebou, aby se zbavil nově se navracejících vzpomínek.

„A tys jejích proseb nevyslyšel?" podivil se kněz.

„Úplně jsem přestal uvažovat," přiznal zmateně. Rozevřel dlaně a slepě se do nich zahleděl. Stopy krve, které na nich stále lpěly,

ho dovedly zpět na stříbrem zalitou mýtinu na severu, „rozběhl jsem se k Erikovi. Ani mě nenapadlo, že by se ti Norové mohli vrátit. Když jsem se dostal na to místo, našel jsem jen tělo bez hlavy. Z rány na krku ještě tryskala krev. Jako by mě samotného v tu chvíli proklála stovka mečů. Pak si již nic nepamatuji. Pouze tmu. Když jsem přišel k sobě, seděl jsem v sedle a ujížděl lesem."

Kostelní síní se rozhostilo strnulé ticho.

Otec Dominik v sobě udusil výčitky nad chlapcovým nezodpovědným jednáním. Slova, která by mu vyčinila za jeho tělesný poklesek s vikinskou dívkou, by nyní nenesla žádné ovoce. Navíc viděl, že snad poprvé za svůj život, si mladý muž konečně uvědomuje důsledek svého jednání. Raději tedy Tynanovi shovívavě položil dlaň na rameno:

„Inu, chlapče, nemohl jsi tomu zabránit, aniž bys sám nepřišel o život."

„Jenomže ten, kdo měl zemřít, jsem byl já, nechápeš?!" zdvihl hlavu a hlasem mu pronikala zoufalá zloba na sebe sama, „byl to můj nápad! Poslal jsem ho na smrt."

„Ach, Bože," složil tvář do dlaní, „nemohu se vrátit domů. Nejsem sto podívat se jeho matce a sestře do očí a povědět jim, že je mrtvý. To jednoduše nemohu."

„Pokud se však nevrátíš, tvá rodina se bude strachovat i o tebe," argumentoval kněz.

„Nemohu jim nyní pohlédnout do tváře. Nikomu z nich. Zklamal jsem Erika i sám sebe. Potřebuji čas, abych se rozhodl, jakým skutkem mohu něco takového odčinit," pokýval Tynan přesvědčeně hlavou.

Znovu nastalo to táhlé, nesnesitelné ticho.

Pohlédl do kazatelovy tváře a pochopil, že přemýšlí.

Nemohl však postřehnout, jak se otci Dominikovi po tváři rozlil mazaný úsměv. Ten zůstal ukryt v kostelním přítmí.

„Možná bys měl skutečně učinit pokání," promluvil po chvíli a rázně vstal, „zkoušky našeho pána jsou někdy těžké, ale pouze skrze ně se můžeme stát lepšími lidmi."

„Učiním vše, co mi nakážeš," přisvědčil oddaně.

„Skutečné pokání spočívá v odevzdání se do rukou božích," pokračoval kněz, „tvým největším hříchem není Erikova smrt, ale to, že jsi nepodal pomocnou ruku dívce, která ji potřebovala, a navíc jste si z ní chtěli tropit žerty. A proto se vydáš na cestu jako poutník. Tak dlouho budeš putovat, dokud nenalezneš duši, jež potřebuje tvoji pomoc. Až se tak stane, napomůžeš jí naplnit její poslání. Pak se můžeš vrátit domů."

„Jak ale poznám, že je to právě ten člověk, kterému mám pomoci?" mžoural v kostelní tmě do knězova obličeje a pokoušel se zachytit výraz jeho tváře. Ten úkol se mu zdál podivný, nikoli však nevyplnitelný.

„Až se s tou osobou setkáš, náš Pán ti ukáže znamení," pravil Dominik mírně.

Tynan zaváhal. Nebyl si zcela jistý, jak by ho taková pouť mohla zbavit pocitu viny. Cítil, že v tuto chvíli neexistuje na tomto světě nic, co by mu mohlo dát zapomenout na jeho chyby, na které doplatil jeho přítel. Věděl však také velmi dobře, jak moudrý je muž, jemuž svěřil do rukou svůj osud.

Nechť tedy jeho cesta započne. Bůh rozhodne o jejím naplnění.

Odevzdaně vstal, avšak ještě než stačil učinit jediný krok k východu, kněz ho zadržel.

„Takto ustrojen se chceš vydávat za poutníka?“ poukázal na jeho drahými nitěmi prošitou tuniku, „tvé postavení kajícníka si žádá mnohem prostší šat.“

Otec Dominik zmizel za oltářem a ve chvíli byl zpět s jedním z mnišských hábitů.

„Svou pouť vykonáš v této sutaně,“ podal mu hrubý pytlovinový oděv do ruky, „a ponecháš mi zde v úschově tvůj meč, dýku i tvého koně.“

Beze slova si odepnul opasek a stáhl tuniku.

Když se oblékl do svěřeného hábitu, nespokojeně zjistil, že mu nepadne v jediném místě a pod většinu oděvu mu zalézá mrazivý chlad kostelní síně.

Kněz si ho zadumaně prohlížel.

„Raději ti půjčím svůj plášť,“ pravil po chvíli a znovu se mu ztratil z očí. Vrátil se s tmavým vlněným pláštěm s kápí z rozčepýřené kožešiny.

„Kam bych se vlastně měl vydat, otče?“ zeptal se, když mu duchovní připínal sponu

pod krkem. Černá látka ho zahalila příjemným teplem.

„Běž na západ, Tynane MacLeode," odvětil tázaný bez zaváhání, „něco mi napovídá, že tvůj osud tě očekává právě tam."

Když Tynan opouštěl poničený starý kostelík, otec Dominik se spiklenecky uculoval. V jeho moudrých, zelených očích jiskřilo.

Této noci vyhaslo mnoho mladých životů. I proto doufal, že ten divoký mladík, který nikdy předtím nedbal jeho rad, se skutečně vydá na západ, a že tam potká dívku, které pomůže dosáhnout jejího cíle.

Pohlédl k jasné letní obloze a zahlédl měsíc, jak se na něj zářivě usmívá. Hvězdy se kolem něj mihotaly jako malé drahokamy... a přes to všechno…

„Byla to skutečně bouřlivá noc," povzdechl si pro sebe.

Z Z Z

Zpočátku běžela, seč jí nohy stačily. Obávala se, že ji dostihne neznámý jezdec.

Když byla již téměř bez dechu, zastavila se pod širokou větví borovice sklánějící se k zemi. Několik minut jen tiše naslouchala. Neslyšela však nic jiného, než zvuky nočního lesa.

Nikdo ji nepronásledoval.

Vydala se proto znovu na cestu.

Teprve nyní si začala uvědomovat svou samotu a zrychlila krok.

Procházela úzkou lesní pěšinou. Kolem ní se rozprostírala jen zářivá noc a měsíc jí osvětloval cestu. Neklidný vítr šelestil listovím a narušoval tak naprosté ticho spící krajiny. Věděla, že *spící* není to pravé slovo. Naopak. V noci se les probouzel k životu daleko více nežli za dne. Vlci, lišky i divoké kočky, všechna tato stvoření lovila ukrytá v noční temnotě. Nebylo divu, že ji zneklidňoval každý pohyb, každé lámání větví, každé zašelestění. Dokonce i měsíční stíny ukryté pod hustými porosty křovin kolem cesty vyhlížely tak nepřirozeně. Nad její hlavou zahoukala sova a dívčin hrudník se ještě více sevřel tísní.

Pokoušela se raději soustředit na směr, kterým se ubírat. Sledovala severní hvězdu

a mířila přímo na západ. Její vikinský otec ji naučil vše o mořeplavbě. Proto dokázala rozeznávat hvězdy a určit podle nich kudy se vydat. Vzpomněla na svého otce a náhle ji zabolelo u srdce. Rána z jeho ztráty byla ještě příliš čerstvá.

Uplynulo jen šest měsíců ode dne, kdy Dhorfinn zemřel. Opatrovnictví své dcery a vnuka vložil do rukou piktského krále Uvena. Jenomže, než se král mohl dostavit na Bruachan, byl zabit Skoty. V nastalém chaosu a bezvládí zůstala Erika a Duncan napospas svým strýcům.

A proto je nyní zde - v neklidném nočním lese - a přemáhá zármutek a zlobu nad Duncanovou smrtí.

Měla to tušit od chvíle, kdy se mu tak náhle udělalo nevolno. Měla ty dva prašivé psy vykázat z hradu hned po otcově smrti! Duncan mohl být ještě naživu. Jenže v té době čekala na příjezd krále. Doufala, že je Uven ochrání a pošle její strýce zpět na sever, kam patří. Nyní věděla, že váhala příliš dlouho.

Po Dhorfinnově pohřbu se na Bruachan začala sjíždět smečka Seveřanů – od prvního pohledu nemilosrdných válečníků, psanců a vyvrhelů - a ona s Duncanem se stali rukojmími ve vlastním domě. Když poté Uven padl v bitvě se Skoty, nebyla již Erika v postavení, aby něco zmohla proti přesile Vikingů.

Byla příliš slabá, a proto teď musí uprchnout z milovaného domova. Taková slabost se už nikdy nesmí opakovat! Dostane se k Aine a dokončí svůj výcvik. A až bude připravená, dobude svůj hrad zpět a ty dvě hyeny dostanou, co si zaslouží.

Naplněna novým odhodláním zahnala únavu a rázně vykročila vpřed.

Šla celou noc. Musela obejít severní cíp jezera, které se rozkládalo od moře na jihu a sahalo hluboko do vnitrozemí. Bruachan stál někde v jeho středu. Bála se, že pokud by se pokusila sehnat loďku a jezero přeplout, strhla by na sebe nechtěnou pozornost.

Lesy začínaly řídnout a objevovaly se pole a pastviny. Držela se ve stínu stromů a vesnicím se vyhýbala obloukem. Nehodlala se

bratříčkovat se Skoty. Jediný Skot, se kterým promluví, bude její strýc, přísahala si zarputile.

Měsíc se uložil za západní horizont a jeho stříbrné světlo vystřídalo namodralé šero. Za jejími zády se nad obzorem rozsvítil proužek červeně.

Ještě hodinu, možná dvě a odliv otevře cestu k Bruachanu. Pokud ji ještě nehledají, pak brzy začnou.

Odvrátila se od svítání a kvapně se vydala dál. Jenže únava probdělé noci na ni dopadala stále víc. Bručení v jejích útrobách jí dalo jasně najevo, že pokud se brzy nenají, nohy ji odmítnou nést.

Obešla nejbližší vesnici a zamířila do malého hájku nad poli. Bylo tam vše, co potřebovala - ticho, příjemný stín, šťavnatá zeleň a mělký potok, stékající do údolí. Přes něj vedl kameny vydlážděný brod.

Usadila se na nedaleký balvan a úlevně natáhla ztěžklé nohy. Z vaku na rameni vyndala kus uzeného masa, chléb a sýr. Snad nikdy nejedla s takovou chutí. Cítila, jak si její žaludek

prozpěvuje blahem. Tělem se jí znovu rozlévala energie na další cestu.

Snědla jen malou část svých zásob a uložila je zpět do vaku. Pak se vydala k vodě a vydatně se napila. Opláchla si obličej a ruce. Měla chuť se v ledovém potoku vykoupat a smít ze sebe únavu. Na to však neměla čas ani odvahu.

Právě se chystala vstát od třpytivé hladiny potoka, když zaslechla šelest za svými zády.

Zpozorněla.

Obrátila se tím směrem a zamžourala do nedalekého křoví. Chvíli neviděla vůbec nic, ale pak se objevily.

Dvě obrovské žluté oči na ni hleděly skrz drobné lístky hlohu. Mohutné tělo bylo pokryté šedou, lesklou srstí a vlhké nozdry větřily potravu. Mrštné vlčí tělo vyskočilo z houští a postavilo se proti ní. Byli od sebe jen několik metrů. Erika se v první chvíli nedokázala pohnout, jen němě hleděla na svého vyzyvatele.

V momentě však začaly pracovat její instinkty. Nejprve zapátrala po okolí, aby se přesvědčila, že v okolí není zbytek vlkovy smečky.

Ne, neslyšela žádné další kroky, žádný přidušený zvuk tlap pohybujících se po měkké trávě. Podle šedin kolem čumáku poznala, že je zvíře velmi staré a možná proto smečku opustilo. Nejspíš ho přilákala vůně uzeného.

Přestože to bylo přestárlé zvíře, nebylo o to méně nebezpečné.

Čepel meče ji pálila pod pláštěm. Obezřetně pohnula rukou a nahmatala jeho rukojeť.

Vlk se při jejím pohybu přikrčil, vycenil žluté zuby a špičaté uši se mu přimknuly k lebce. Z jeho mordy se ozvalo výhružné vrčení.

Erika ještě opatrnějším a pomalejším pohybem tasila zbraň a čepel se zaleskla v ranním slunci, jehož paprsky probleskovaly mezi větvemi nad její hlavou. Natáhla ruku a meč namířila proti zvířeti.

Neodvážila se ho sama napadnout a tak jen vyčkávala.

Nemusela čekat dlouho.

Vlk se přikrčil a v další vteřině se na ni vrhnul. Erika se v očekávání útoku zapřela nohama, ale zvíře ji strhlo k zemi takovou silou, že jí málem vyrazilo dech. Ostré drápy jí

rozervaly šedý plášť. Více jí však nemohl ublížit. Její meč se až po střenku zabořil do horkého těla. Ozvalo se bolestné zavytí a šedé zvíře na ni dolehlo celou vahou. Spatřila, jak jeho oči pohasly a život z něj vyprchal.

Srdce se jí rozbušilo, když si uvědomila, jak blízko byla smrti.

Náhle ucítila neočekávaný příliv únavy. Tíha vlčího těla, spočívající jí na prsou, ji dusila. Ležela a neměla sílu se pohnout. Oči se jí zavíraly. Jak pohodlně by se jí tu spalo pod teplou vlčí kožešinou.

Na spánek nemá čas!

Sebrala poslední zbytky sil a odsunula strnulé závaží stranou, aby mohla vstát. Chvíli si staré zvíře prohlížela a v mysli se jí stále vracela ta chvíle, kdy v tlaku své ruky ucítila lámající se žebra a povolující tkáň.

Ještě nikdy nikoho nezabila. Ačkoli se učila bojovat od svých čtyř let, bylo toto stvoření její první obětí. Byla ráda, že to, co na ni zaútočilo, bylo zvíře a ne člověk. Učili ji, že první boj na život a na smrt je ten nejtěžší. Nyní pochopila, co tím mysleli. Musela se vyrovnat s pocitem,

že kvůli ní vyhasl život. Bylo snadnější se s tím smířit, když byl jejím soupeřem starý vlk.

Její zrak ulpěl na meči, který byl stále vnořen v chladnoucím těle jejího zvířecího soka. Napřáhla se po něm a vytáhla ho. Znovu se ozval ten mlaskavý zvuk, jak zbraň procházela čerstvým masem, a z vlkova těla se vyřinul nový proud krve.

Pohlédla na hrot své zbraně a poté i na své svršky. Vše na sobě neslo cejch pomalu zasychající krve. Čepel meče se leskla jako rubín. V šedém plášti zůstaly dlouhé, táhlé díry a pod pravým ramenem ji pálily tři krátké škrábance od vlčích drápů.

Musí se umýt a ránu vyčistit.

Cítila se ještě vysíleněji, než před jídlem. Srdce jí ještě stále prudce bušilo a nohy se jí podlamovaly. Pokud se ihned nenapije, omdlí vyčerpáním.

Došla zpět k potoku a poklekla k jeho průzračným vodám.

ZZZ

Tynan se vydal na západ, jak mu poradil otec Dominik. Jednak kvůli tomu, co mu kněz řekl a pak také proto, že neměl mnoho jiného na vybranou. Na sever, odkud přijel, by se bez pořádně nabroušeného meče neodvážil. Norové nebyli z těch, kteří nechávali neozbrojené v poklidu projít svým územím. A pokud by ho některý z nich poznal, odplatě vikinského jarla by neunikl. Na jih od něj se po několika mílích do široka rozevíralo Irské moře a na východ by se vydal napospas Piktům, se kterými jeho otec již dlouhá léta válčil. Nehodlal se potloukat po území obývaném nepřáteli beze zbraně.

Jeho nový šat ho nepříjemně štípal po celém těle. Už chápal, proč jsou potulní mniši povětšinou tak nevrlí. Nebylo to však jen hrubou látkou - kutna byla patrně ušita pro nějakého obtloustlého trpaslíka, na Tynanovu vysokou, štíhlou postavu byla krátká a široká. Rukávy mu končily těsně pod lokty a suknice odhalovala kotníky nazuté do prostých škorní.

Naštěstí mohl většinu nedostatků svého oděvu skrýt pod dlouhým pláštěm s kápí, který mu otec Dominik věnoval. Když se rozednilo,

mohl si ho konečně lépe prohlédnout. Nebyl nijak honosný, ale prostá, černá vlna velmi příjemně hřála a kožešina na kápi, která, jak zjistil, byla kančí, ho chránila před mrazivým ranním povětřím.

Šel celou noc, a ačkoli nespěchal, ušel pěkný kus cesty.

Nezbývalo mu než pokračovat stále dál. Pochyboval, že by dnes v noci dokázal usnout. Stále myslel na to, že to měl být on, kdo měl zemřít. Zasloužil by si zemřít. Erik byl nevinný. Přišel o přítele kvůli své hlouposti. Jak dlouho může trvat, než Vikingové zjistí, že zabili nepravého? Pak začnou pronásledovat jeho.

Zaslouží si zemřít! Přesto po ničem netoužil více, nežli po životě.

Možná by se měl raději vydat domů. Jeho otec i bratr si o něj budou dělat starosti. A pokud naleznou Erikovo tělo, mohli by si myslet, že i jemu se přihodilo něco zlého. Vlastně to byla hloupost uposlechnout rady toho kněze a vydat se na tuto pouť.

Na druhou stranu sám cítil, že se nyní nedokáže vrátit. Několik dnů by se měl držet

stranou, aby si vše řádně srovnal v hlavě. Sám se musí s Erikovou smrtí vyrovnat, aby mohl jeho matce pohlédnout do tváře. Věděl, že mu Odina nebude nic vyčítat, ale jeho dětinská touha po vzrušení ji právě připravila o jediného syna. Odina ho vychovala po smrti jeho matky, vděčil jí za svůj život. Za to, kým je dnes. Ale kým vlastně je? Zoufalcem, který se topí ve vlastní vině.

Celý život pohrdal autoritami a řídil se vlastními pravidly. Mnohokrát balancoval na pokraji propasti, avšak byla to dnešní noc, která ho postrčila k pádu. Až na dně, mezi temnými stísněnými stěnami viny, si uvědomil hodnotu zodpovědnosti. Nemůže dál předstírat, že je tím lehkomyslným chlapcem, když na jeho rukou zasychá krev. Měl by začít naslouchat radám moudrých. Je již dost starý na to, aby se z něj stal muž. Snad ještě není pozdě.

Erikova smrt ho navždy poznamená. Do konce svých dnů si ponese břemeno provinění a nespočine v pokoji, dokud…

Dokud co, ty hlupáku? zasmál se sám sobě sarkasticky.

Nevěděl, co chce. Bažil po odpuštění, ale v nitru mu hořel oheň, jenž mohl být uhašen jedině pomstou.

Jak najít smíření mezi oběma těmito potřebami, které ho nutkavě hnaly dál? Křesťanský Bůh nabádal ke zdrženlivosti, ale pradávná keltská krev, proudící mu v žilách, křičela po odplatě. Nedokáže uhasit jednu žízeň, aniž by ještě neznásobil tu druhou.

Jako řádný křesťan by měl dbát doporučení, kterých se mu dostalo v domě božím.

Otec Dominik mu jako pokání uložil pomoc bližnímu. Hodlal se jeho rady držet. Třeba myšlenka na vykoupení nakonec přeci jen zadusí potřebu krvavé msty.

Těsně nad ránem se dostal do blízkosti lesního potoka. Slyšel vodu přeskakující malé oblázky, vlnky tančící na hladině. Mezi křovinami to bublalo a šplouchalo tak radostně, že ho na okamžik opustila únava, usazující se mu na víčkách. Znal tento kraj dokonale, několik mil na jih ležel jeho domov. Záměrně se mu vyhnul.

Rozhodl se přejít známý potok po blízkém brodu v nedalekém hájku a vydal se k němu.

Alkohol, který předešlého večera vypil, z něj postupně vyprchal a zbylo z něj jen dráždivé sucho v hrdle. Potřeboval tu žízeň zahnat.

Na hranici lesa rozkvétaly šeříky a nízké porosty janovce. Všechno kolem kvetlo. Letní úsvit jakoby se pokoušel ukonejšit jeho rozjitřené myšlenky.

Tynan došel až k potoku doufaje, že tu bude v tak časnou hodinu sám.

Ale nebylo tomu tak.

Sotva se přiblížil na několik metrů, spatřil před sebou dívku. Klečela u potoka, skloněna nad průzračnou, šeptající hladinou. Jediné, co z ní mohl spatřit, byly její dlouhé světlé, téměř bílé vlasy, které jí spadaly až k pasu. Ramena jí zakrýval šedý, značně potrhaný plášť.

Její ruce spočívaly nad vodou v rytmickém pohybu. Něco umývala. Když se přiblížil, poznal, že věc v jejích rukách se v ranních paprscích leskne. Voda z ní v pramínkách odplavovala karmínovou barvu.

Horkost a mráz ho polily a sevřely v děsivém objetí.

Nemohl se nadechnout.

Byl to meč! Zakrvavená zbraň, jejíž čepel stále hořela bolestí její poslední oběti.

Banshee!

Víla z nitra hory! Ta, jež zvěstuje smrt.

Bílé vlasy – šedý plášť! Křehká, nadpozemská krása. Vše, co o těchto stvořeních kdy slyšel, se mu náhle vybavilo. Duše mrtvých víl ukrývajících se v horách. Vycházejí jen tehdy, pokud mají zvěstovat něčí smrt. Buď svým zpěvem, nebo je muži před bitvou zahlédnou, jak omývají zbraně těch, jež mají zemřít.

Srdce mu sevřela ledová pěst.

Má to být snad on, jehož skon se tak jistě blíží?

Pronásledují ho Vikingové, kteří připravili o život jeho přítele? Jak brzy se s nimi má střetnout?

Nohy mu velely, aby se odtud co nejrychleji vytratil.

Bezděky couval, aby se osvobodil z dosahu oněch pohanských sil, jejichž byla nástrojem.

V naprostém tichu ranního dne se ozvalo prasknutí suché větve, kterou neopatrně zlomil.

Dívka u vody zpozorněla. Ustala ve své činnosti a postavila se.

Ostražitě se k němu obracela.

Tynan si vzpomněl, jak ho jako malého strašili, že kdo pohlédne do očí Banshee, zemře strachy. Jejich oči prý nemají žádné zornice. Nechtěl se na ni dívat. Nemohl od ní však ani odtrhnout zrak.

Připravoval se na hrůzy její nádherné tváře.

Nic se však nestalo.

Její oči překypovaly životem. Byly to oči obyčejné dívky. Ne, nebyly obyčejné. Ani ona nebyla. Oslnila ho vrozeným půvabem své překrásné tváře. Drobnou postavu obepínal závoj rovných světlých vlasů, úzké růžové rty dokonale doplňovaly mírně zostřený tvar brady a špičatý nos dodával její oválné tváři bystrý výraz. Mohlo jí být šestnáct, možná i o něco méně, ale její oči, vsazené vysoko pod výraznou linii světlého obočí, vyzařovaly dospělost a vznešenost. Byly modré. Blankytné jako letní obloha v pravé poledne.

Prohlížela si ho tak zvláštně, až zapochyboval, zda je skutečná. Možná se mu jen zdá.

Stála a obezřetně ho pozorovala, svírajíc v ruce zbraň, ze které v krůpějích okapávala krev. Všiml si, že celý její šat je potřísněný krví a poté zahlédl nedaleko ležící, nehybné, zvířecí tělo, kterého si ve své předchozí konsternaci ani nevšiml. Vlk byl proti té dívce obrovitý jako nejstatnější kůň, přesto bylo nad slunce jasné, kdo v tomto souboji zvítězil.

Stáli proti sobě a prohlíželi si jeden druhého.

Vteřiny mlčky plynuly a jemu se z hlavy vytrácely veškeré myšlenky. Zůstával jen ten modrý pohled jiskřící životem.

Když už ho napadlo, zda se ta tajemná kráska v příštím okamžiku skutečně nerozplyne, pohnula se.

Učinila smělý krok k němu a protočila meč kolem pravého zápěstí. Hrot zbraně obkreslil široký oblouk a zamířil proti jeho srdci.

Připravila se k boji.

Nikdy předtím si nepřipadal tolik bezbranný, jako když si uvědomil svůj šat a postavení.

Zároveň ho ta nová zkušenost zvláštním způsobem fascinovala. Netušil, proč necítí obavy, když mu k hrudi směřuje naostřená čepel, která s určitostí dnes již zabíjela. Možná jeho obezřetnost ukolébával pohled dívčiných zářivých očí.

Ten však v další chvíli ztvrdl jako by zamrzlo moře.

Uvědomil si, že pokud nepromluví, mohl by skončit svou cestu vedle toho vlka.

„Zabila bys poklidného poutníka?“ zdvihl pohotově obě ruce do vzduchu.

Zamračila se.

Vycítil, že to, co ji rozladilo, byla řeč, kterou použil. Patrně po celou dobu očekávala, zda k ní promluví piktsky či galsky. Nacházeli se přeci nedaleko hranice. Nemusel být věštec, aby uhodl, že by spíše uvítala Pikta, nežli Skota.

Ještě chvíli studovala jeho tvář s nestrojenou podezíravostí, než pomalu sklonila zbraň. Stále vypadala tak nadpozemsky – jako pradávná bohyně války.

„Co tu pohledáváš tak časně, mnichu?“ pravila stejně plynulou galštinou, jako byla ta

jeho. Avšak z jejího sladkého mladého hlasu vycítil stopu nepřátelství, „neměl bys být v některém z těch vašich klášterů, klečet na kolenou a prosit o odpuštění za myšlenku na kus hovězího? Je dnešek dnem půstu nebo ne?“

Na okamžik mu na tváři zahořel úsměv. Pokouší se ho odehnat, aby si hleděl svého. Nemělo to kýžený účinek. Namísto toho ho ta dívka začala zajímat ještě víc.

„Trocha kajícnosti není nikdy na škodu. Stejně jako vstřícnost k bližnímu,“ pustil se bez váhání do její hry.

„Měl by sis dávat pozor na pusu,“ varovala ho pohotově, „dnes jsem již jedno hrdlo podřízla.“

Po těch slovech ho počala ovládat touha vytrhnout jí meč z ruky a ukázat jí, kdo se tu má koho bát. Tiše si opakoval, jaká je jeho úloha. Jak by mu mohl Bůh odpustit, kdyby zklamal hned při první zkoušce? Jednoduše si přestane té holky všímat a půjde dál. Jenže to nebylo tak snadné. Její výhružky a odtažitost ho lákaly. Popuzovaly jeho ješitnost.

Nemohl tomu vzdorovat.

„Ach, zabít dva neozbrojené v jednom dni," ušklíbl se sarkasticky, „pak se z tebe jistě stane velká bojovnice."

Jeho tón ji vyvedl z míry.

Od mnicha zajisté očekávala spíše pokoru, než cynizmus.

„U Odina," zaklela, „nemáš nic lepšího na práci, než tu tak postávat?!"

Rozčilovalo ji, že její výhružky na něj nemají žádný vliv. Věděl, že by byla nejraději, kdyby se mlčky vytratil. Nevědomky mu však poskytla další vodítko, které ještě více přitáhlo jeho pozornost.

„Takže Seveřanka," založil si spokojeně ruce na prsou.

„Buď si nevážíš svého života anebo jsi malomyslný, pokud jsi nepochopil, že bys měl co nesvižněji odejít," poukázala na zbraň ve své ruce.

„Na Seveřanku umíš obstojně galsky," tvářil se, jako by její poslední výhružka nezazněla, „a tvé jméno?"

Pobaveně si odfrkla a zavrtěla hlavou. Zdálo se, že ji jeho neodbytnost pobavila.

„Co kdybys mi raději nejprve řekl to tvé, ty bláznivý mnichu?“ opřela si zbraň čepelí o rameno a druhou ruku si založila v pase.

„Jsem bratr Tynan,“ odvětil bez okolků.

„Zní to ještě směšněji, než si myslíš,“ uculila se škodolibě a nachýlila hlavu ke straně. V očích jí stále poskakovaly plamínky podezíravosti, ale led uvnitř nich se roztál pod přibývajícími paprsky zvědavosti.

„Tak co kdybych byl prostě Tynan,“ pokrčil rameny, nedbaje jejího popichování, „a tvé jméno, Seveřanko?“

Zaváhala. Napadlo ho, že přemýšlí, jak ho odbýt.

„Freya,“ pronesla po chvíli.

Pohlédl do jejích očí a poté se hlasitě zasmál.

„Bohyně války, jak příhodné,“ prohodil pobaveně, „a tvé skutečné jméno?“

„Řekla jsem ti…,“ vyhrkla rozčilená jeho reakcí.

„A já se mám tvářit jako bláznivý mnich a uvěřit ti,“ nenechal ji domluvit, „jistě jsi mohla vymyslet nějaké vhodnější jméno, které bych ti spíše uvěřil, ale tvoje odhodlání se mě zbavit…“

„...je, zdá se, zbytečné," přerušila nyní na oplátku ona jeho kysele.

„Takže?" pobídl ji se širokým úsměvem na rtech.

„Erika," odpověděla krátce a jeho v té chvíli zamrazilo po celém těle. Úsměv mu zmizel ze rtů a jeho myslí se prohnal uragán vzpomínek. Uvědomil si, že během chvíle strávených s touto dívkou, naprosto zapomněl na události předešlé noci.

Sledovala změnu v jeho tváři, nemohla však ani v nejmenším tušit, co se odehrává v jeho nitru. Jeho tmavé oči bezradně zabloudily k vodě.

Pokud skutečně čekal na znamení od Boha, nemohl mu dát jistější nápovědu. Avšak zdálo se, že tato dívka si dokáže poradit sama. Nepotřebuje jeho pomoc.

Stáli proti sobě nehybně a prohlíželi si jeden druhého.

Jistě to není ona osoba, které má pomoci. Tato víla se ohání mečem jako zkušený válečník. A jasně mu dala najevo, že netouží po ničí společnosti.

Stejně jako on. Znovu ho zasáhly vzpomínky a prokousávaly se obrovskou trhlinou jeho pošramoceného pohledu na svět.

Raději půjde svou cestou.

Beze slova se obrátil k Erice zády a vydal se zpět k lesu.

„Kam jdeš, mnichu?“ dotazovala se nechápavě.

„Vlastní cestou,“ odvětil pochmurně, „to jsi přeci od počátku chtěla.“

Zaslechl za sebou slabé zamumlání, ale jejím slovům nedokázal porozumět. Odejít bylo to nejrozumnější, co mohl učinit, přestože ho ta kráska uhranula na první pohled. Nebo možná právě proto. Její severský původ, barva očí i jemnost světlých vlasů mu připomínaly vikinskou milenku, kterou zanechal napospas jejím krajanům. Její jméno v něm zase podněcovalo myšlenky na marnou smrt jeho druha. Byla jako živá připomínka jeho utrpení. Nesnesl by stát vedle ní.

A přesto - osud tomu chtěl jinak.

Nedošel ještě ani k nejbližším křovinám, když zaslechl slabé zasténání a poté dutou ránu.

Instinktivně se obrátil.

Dívka, jíž se právě rozhodl opustit, se sesunula v mdlobách do zeleného koberce porostlého luční květenou.

Na okamžik se zarazil. Ani nevěděl proč, ale napadlo ho, že ta malá bojovnice bezvědomí pouze předstírá. Proto počkal několik nádechů, než se k ní znovu přiblížil.

Poklekl vedle ní a všiml si krvácejícího zranění na štíhlé paži. Její tvář byla náhle popelavě šedá a hrudník se zdvihal v mělkých nádeších. V tu chvíli mu připadala tolik křehká a bezbranná, že téměř zapomněl na meč, jenž stále pevně držela v ruce. Rozhodl se ho zbavit, než se probudí a probodne ho.

Jemně jí uvolnil prsty svírající rukojeť a pokoušel se zbraň vytáhnout.

Než se mu to však podařilo, štíhlé, rychlé prsty se pevně obtočily zpět. Modré oči se překvapeně rozevřely a jejich pohled bodal jako nabroušené čepele. Nikoli však tolik jako ostří meče, které se mu zabořilo ze strany do krku.

Tlačilo ho vzhůru a on se jeho naléhání ochotně poddal.

Erika vstávala spolu s ním.

Znovu zdvihl obě ruce nad hlavu a zatvářil se pohoršeně nad jejím chováním. Stisk zbraně povolil.

„Jen jsem ti chtěl pomoci," obhajoval se.

„Chtěls mi sebrat zbraň," osočila ho, „od čeho ještě jsi mi chtěl pomoci, až bych se nemohla bránit?"

Pevně sevřel rty v návalu rozčilení:

„Hodlal jsem ten meč jen odložit stranou, abys mě s ním ukvapeně nezranila."

„Jistě," ušklíbla se sarkasticky.

Prudce dýchal, aby ovládl svůj hněv. Když se opanoval, rozhodl se to zkusit ještě jednou po dobrém.

„Potřebuješ ošetřit," zagestikuloval prudce směrem k ní, ale okamžitě se zarazil, protože hrot zbraně sjel nebezpečně blízko k jeho krční tepně.

„Nepřibližuj se, mnichu," sykla pohotově a v očích se jí varovně zablýsklo. V tom však zavrávorala, paže se zbraní se jí svěsila a ona se znovu sesunula k zemi.

Briskně ji zachytil a poklekl s ní do nízkého porostu trávy u potoka.

Naklonil se nad hladinu a obličej jí postříkal trochou ledové vody.

Užasle na něj zamrkala a nespokojeně se zamračila:

„Říkala jsem, aby ses nepřibližoval."

„Klaď si pouze takové podmínky, které mohu splnit," napodobil stejně nevlídný tón, „a teď se posaď. Ošetřím ti tu ránu."

Vypadalo to, že už nemá sílu s ním bojovat. Z obličeje se jí vytrácela krev a její uhrančivé rysy se zdály unavené a strhané. Patrně také celou noc nespala. Pokud tomu tak bylo, souboj s vlkem ji musel nesmírně vyčerpat.

Nechala si od něj roztrhnout rukáv, aby mohl omýt krvácející škrábance. Odtrhnul část zelené látky rukávu a namočil ho v chladivé říční vodě. Tiše sykla, když jí obklad poprvé přiložil k ráně.

Všiml si vytetovaného symbolu těsně nad zraněním.

„To tetování je piktské," prohodil jako by mu na tom zbla nezáleželo.

„Už chápu, proč netrávíš dny rozjímáním v klášteře," zavrčela kousavě v odpověď, „nedokážeš být chvíli zticha!"

Pobaveně se zasmál, ale nijak na její poznámku nereagoval.

Raději se dál věnoval jejímu zranění.

„Jen voda na to nestačí," prohlížel si zblízka malé, zato hluboké škrábance, „mohlo by se to podebrat."

Mlčky na něj hleděla a on pochopil, že je příliš vysílená na to, aby se s ním o něčem dohadovala.

„Nikam nechoď," přikázal jí a vstal.

Její pohled mu naznačil, že je nejspíš blázen, jestli si myslí, že před ním bude utíkat.

Vydal se mezi stromy v blízkosti potoka. Zanedlouho nalezl, co hledal. Vrátil se s několika listy měsíčku.

Jak právě teď litoval, že s sebou nemá svého koně. V brašně u sedla měl čutoru s kořalkou. Přišla by mu nyní vhod více, než těch několik zelených listů. A konečně by posloužila k něčemu ušlechtilejšímu, než k jeho malicherným radovánkám.

„Tak přeci se v těch klášterech učíte něco užitečného," poukázala na bylinu v jeho ruce.

„To mě naučila nevlastní matka," poklekl zpět k ní, zmačkal lístky, až vyronily šťávu a přiložil jí je na ránu. Pak je převázal suchým kusem látky z odtrženého rukávce.

„Bude to muset stačit," pronesl potom, „ale co nejdříve bychom měli zastavit v nějaké vesnici a řádně tu ránu vyčistit."

„Děkuji ti," zamumlala při pohledu na zavázanou paži, „a slibuji, že hned, jak se dostanu do cíle, nechám si zranění ošetřit."

„Kdepak," zavrtěl hlavou úsměvně, „tak rychle se mě nezbavíš, Seveřanko. V tomhle stavu se sotva někam dostaneš sama."

„Ještě před pár minutami jsi byl na odchodu," oponovala rychle.

„Pak si Bůh patrně nepřál, abych odešel," pokrčil rameny.

„Nemáš celé dny nic užitečného na práci?" odfrkla kysele.

„Teď už ano," chytil ji pod ramenem a vytáhl na nohy, „dovedu tě…kam to vlastně jdeš?"

„Do toho ti nic není, ty jeden otravný…," chtěla se od něj odtrhnout, ale nohy ji zradily a ona padla zpět do jeho náruče.

Poníženě svěsila hlavu.

„Nuže…?" dal jí ještě jednu příležitost.

„Na ostrov Mull," špitla poraženě.

Z Z Z

Erika si svého nedobrovolného průvodce podmračeně prohlížela. Kráčel vedle ní a podivně nepadnoucí hábit neforemně plandal na jeho vysokém, štíhlém těle.

Nevěřila mu. Bylo na něm něco zvláštního. Horlivě přemýšlela, co jí na něm připadá tolik podezřelé.

Předně vůbec nevypadal jako řeholník. Možná to bylo jeho hlubokýma, téměř černýma očima. Když si ji prohlížel u brodu, cítila, jak se pod jeho pohledem chvěje. Tak zvláštně se na ni ještě nikdo nedíval. Jako by se pokoušel nahlédnout až do jejího nitra. Pochybovala, že by se mnich dokázal takto podívat. Nebo že by měl tak měkké a horké ruce. Po letech

každodenní práce v klášteře zůstávaly ruce služebníků božích hrubé a mozolnaté. Ty jeho však byly hladké a z jejich jemnosti jí po těle přebíhala husí kůže.

Byli již velmi daleko od místa, kde se setkali, a slunce mezitím postoupilo vysoko na svůj nebeský trůn. Lesy kolem nich prořídly a nakonec zmizely úplně. Nahradily je pastviny a vřesoviště. Před nimi se otevřel nekonečný obzor lemovaný fialovými květy vřesu a pichlavou žlutí janovcových keřů.

Tynan nejprve trval na tom, že musí několik hodin počkat u potoka, aby si odpočinula a nabrala síly, ale ona jeho rad nedbala a vydala se přes brod.

Když už po třetí upadla a s nemotorným odhodláním se hrabala na nohy, chytil ji pod rameny a prohlásil, že ať je tedy po jejím, ale že na svou zatvrzelost jednou doplatí.

Pokračovali beze slova a jí se zanedlouho podařilo překonat vyčerpání. A přestože se jí stále poněkud točila hlava, nutila své ztuhlé údy k pohybu. Jakmile to bylo jen trochu možné,

vymanila se ze sevření horkých paží a vzdálila se od svého společníka na šíři cesty.

Tynan ji mlčky sledoval. V očích mu zahlédla pobavení. Jako by očekával, kdy se opět složí. Nehodlá mu tu radost dopřát.

Když od něj byla dostatečně daleko, počala nenápadně zkoumat každou píď jeho obličeje. Právě tehdy dospěla k závěru, že může být kdokoliv, jen ne mnich.

Pod temnýma uhlovýma očima se mu rýsovaly ještě tmavší kruhy, ostré rysy jeho tváře byly povadlé a kaštanové vlasy, ostříhané na krátko, byly rozježené jako vrabčí hnízdo. Skutečně – zahlédla v nich i několik polámaných větévek a listů. Jeho neoholené, zanedbané tváře, stejně jako zbytek jeho zevnějšku jí spíše připomínaly opilce po prohýřené noci, než pokornou boží ovečku. A ještě silněji ji o tom přesvědčil vyčpělý odér kořalky, který ji štípal v nose, ačkoliv se mu ho u brodu podařilo téměř smýt.

„Proč se na mě tak díváš?“ zeptal se, když si všiml jejího pátravého pohledu.

Namísto odpovědi instinktivně sklopila zrak.

„Snad se mě nebojíš?“ zasmál se.

„Možná zapomínáš, kdo z nás dvou má zbraň,“ zabrblala popuzeně.

„A ty zase, kdo z nás má větší sílu,“ nenechal se vyvést z míry.

„Vyhrožuješ mi snad?“

V jeho tmavých očích se laškovně blýskalo.

„Jen ti dávám najevo, že se dokážu bránit. Co se mě týká, žádné nebezpečí ti nehrozí. To tě ujišťuji.“

„Co jsi zač?“ optala se nedůvěřivě.

Zněl až příliš sebevědomě. Byl si jistý svou převahou a jeho neustálé zapřísahání, že jí nehodlá ublížit, ji přimělo myslet si pravý opak.

„Nevidíš to snad?“ zněla odpověď.

„Nejsi mnich.“

„Také jsem nikdy neřekl, že ano,“ pokrčil rameny ledabyle, „to jsi řekla ty.“

„A kdo tedy jsi?“

„Záleží na tom?“ v tmavých očích mu přeběhl podivný stín, „myslím, že je mnohem důležitější, že zajistím, aby ses dostala bezpečně do svého cíle.“

„A nežádáš za to nic na oplátku," přikrčila nosík.

„Přesně tak."

„Právě proto je to tak podezřelé," zabručela pro sebe.

„Stále však přemýšlím, kdo jsi ty," obrátil hovor proti ní.

„A kdo si myslíš, že jsem?" zaváhala.

Napadalo ji, zda ji mohl poznat. Možná právě to byl důvod, proč se rozhodl odejít, když mu prozradila své jméno. Mohla si být jistá, že tento Skot, stejně jako většina jeho krajanů nenávidí jak Nory, kteří drancují jejich území, tak Pikty, kteří ovládli jejich království na dlouhé desítky let. A ona pocházela z obou těchto národů – navíc byla piktská princezna. O to více měla důvod obávat se všech dalriadských Skotů.

Obrátil se na ni a chvíli ji mlčky pozoroval, jako by se pokoušel vyčíst tu odpověď z jejích očí.

Poté se výmluvně ušklíbl:

„Zprvu jsem si myslel, že jsi víla z nitra hory."

„Ach," vydechla překvapeně a tělem se jí rozlila horká úleva společně s bolestivým mrazením. Možná, že ten mladík skutečně nemá ponětí, kým je. Anebo to jen mistrně předstírá. Dokud se však pro ni nestane hrozbou, nemá smysl ho jakkoli popouzet proti sobě.

Poprvé za celý den se pokusila o smích. Dokáže se přeci stejně dovedně přetvařovat jako on:

„Ty sis myslel, že jsem Banshee?"

„No, jen si to představ," rozhodil rukama a rty se mu zvlnily v rozpačitém úsměvu, „přijdu k brodu a vidím tam dívku v šedém plášti s bílými vlasy, jak umývá meč celý od krve."

„To bych ale měla oči bez zornic," podotkla.

„Bylas obrácená zády, neviděl jsem ti do tváře. Myslel jsem, že zemřu hrůzou, jestli se na mě ohlédneš."

„Ty jsi ale pověrčivý blázen," dala se do smíchu, který ani nemusela předstírat, „tak proto ses tvářil tak vystrašeně."

„Rád bych viděl tebe na mém místě, Banshee," zavrčel bodře.

„Neříkej mi tak," okřikla ho laškovně.

Na rtech mu zavířil zvláštní úsměv. Jako by si na něco vzpomněl – nebo na někoho…

„Kam jsi měl vlastně namířeno?" optala se.

Podíval se na ni a v ten okamžik mu v pohledu četla podivnou váhavost.

Jeho tvář zvážněla a zrak se upřel na daleký horizont před nimi.

„Jsem poutník," pravil po chvíli a přitáhl si teplý plášť blíže k tělu, jakoby ho vlněná látka měla ochránit před nepříjemnou otázkou, „nemám žádný cíl."

„Jen tak se potuluješ?" zajímalo ji.

Z nepřítomného, temného výrazu jeho očí ji mrazilo. Nemohla přemoci strach, jež se jí z toho pohledu zmocňoval. Dokázala by si představit, jak před ním bázlivě padají na kolena soupeřové mnohem zdatnější, než byl on sám. A stačil by k tomu jediný takový pohled.

„Hledám svou duši," pronesl tajemně a přidal do kroku.

Věděla, že se od něj více nedozví. Možná by ani neměla odvahu se zeptat. Jeho oči byly nyní

jako rozbouřený oceán – temné a divoké. Raději se držela několik kroků za ním.

Cesta přes hrbolatá vřesoviště byla kratší, zato však namáhavější, než chůze po lesních stezkách. Začínalo se pozvolna stmívat, když vystoupali na pahorek a ona spatřila tmavě sametové vlny západního moře. Přestože bylo ještě velmi daleko, pohled na to klidné nekonečno jí dodával sílu k další cestě.

Najednou ji sevřela touha rozeběhnout se jako o překot z kopce dolů, třebaže by ji ten běh nejspíš stál poslední zbytky sil.

Už tak necítila nohy po celodenní chůzi.

Tynan ji však zastavil lehkým dotekem na jejím rameni, jakoby jí četl myšlenky, a ukázal na vzdálený horizont.

„Měli bychom si najít úkryt," zamračil se, „zanedlouho se přižene pořádná bouře."

Zahleděla se na temnotu bouřkových mračen na konci obzoru a odfrkla si:

„Jsou ještě daleko. Myslím, že stačíme dojít k moři."

Aby ne. Byly pouze několik mil od pobřeží a každý krok k jeho rozeklaným skalám jí dával

pocit většího bezpečí. Nehodlá se zdržovat, pokud to nebude naprosto nutné.

S tou myšlenkou se znovu chystala vykročit.

Tentokrát jí rameno pevně stiskl. Patrně zapomněl na její zranění.

Když sykla bolestí, okamžitě ji pustil.

Jejich pohledy se střetly. Zahlédla v jeho temných očích něco, co nedokázala pojmenovat. Bylo to jako výstraha, která ji neměla vyděsit. Zároveň však zahlédla i něco víc. Možná podezření. Donutilo ji to podívat se raději přes jeho rameno na fialové chomáčky vřesu obrůstající nedaleký kamenitý, skalní ostroh.

„Jistě víš sama dobře, jak je zdejší počasí proměnlivé," oponoval jí, aniž by z ní spustil zrak, „pokud nás ta bouře zastihne na vřesovišti, budeme v lepším případě jen pořádně mokří. V horším případě nás zasáhne blesk. Navíc se stmívá a oba jsme unavení. Bude lepší najít si nocleh než riskovat, že zůstaneme venku uprostřed noční bouře. A věř mi, že bude trvat celou noc."

Jeho argumenty nejspíš dávaly smysl. Přesto se nemohla jen tak vzdát vidiny bezpečí, která ji postrkovala dál směrem k pobřeží. Vikingové, kteří ji stopují, mohou být jen pár mil na východ. Pokud nyní zastaví, ztratí náskok, který tak těžce získala probdělou nocí…

„Ne, musíme jít dál," vyhrkla panovačně.

Nečekala na jeho odpověď. Odvrátila se od něj a vydala se z pahorku dolů.

Neudělala ani pět kroků, když ji paže silné jako pár okovů pevně stiskly v pase. Přitáhl ji k sobě tak prudce, až oba téměř upadli.

Zůstala k němu otočená zády a vnímala jeho horký dech na temeni hlavy.

„Slíbil jsem sice, že ti neublížím. Ale pokud budeš chtít ohrozit životy nás obou, budu ti muset v té hlouposti zabránit jakýmkoliv způsobem."

Jeho hlas byl tichý a z jeho ledového klidu sálala výhružka.

Horkýma rukama ji svíral v pase a ona se nemohla pohnout. Neskutečně ji to rozlítilo.

„Nebudeš mi přikazovat, co mám dělat! Klidně se běž schovat, Skote, ale já jdu dál,"

vrčela na něj přes bílé prameny, které jí spadávaly do čela.

V mžiku ji k sobě obrátil, jakoby neváţila více než pírko, a ty magicky temné oči se jí znovu zadívaly do duše.

„Před čím utíkáš, Eriko?“ zeptal se najednou.

Takovou otázku skutečně nečekala.

„Pro...prosím?“ zakoktala se a všechna její zloba byla ta tam. Zůstala jen ta stará obava, že tento mladík o ní ví více, než dává najevo.

Přimhouřil oči a zkoumal ji jako právě nalezený svitek. Jako by si v ní četl.

„Cestuješ ozbrojená a nechceš si ani na okamžik odpočinout. Až se zdá, že před někým prcháš a obáváš se, že pokud zastavíš, tak tě nalezne. Je to tak?“

Uvnitř duše ji zamrazilo. Jako by jí skutečně četl myšlenky. Ničeho se neděsila tolik, jako zuřivé odplaty svých strýců.

Jemu se však nehodlá zpovídat! Ani když má na sobě mnišskou kutnu.

„Oba máme svá tajemství, *bratře* Tynane, nebo ne?“ odvětila nakvašeně, „a teď bych ocenila, kdybys mě pustil!“

Beze slova učinil, oč ho žádala a ustoupil stranou.

Náhlá svoboda ji překvapila, ale hodlala ji využít bez dlouhého váhání.

Rozčileně se vydala s kopce dolů a vehementně se vyhýbala hrbolům na cestě.

V tu chvíli se ve vzdálených bouřkových mračnech zablesklo. Zastavila se a zapřemýšlela, zda se jí ještě před chvílí zdály být tak blízko pevnině.

Začala na ni dopadat váha Tynanova varování. Vztek z ní vyprchal. Nerozhodně se obrátila na muže postávajícího na kopci. Svůj temný pohled upíral k mořskému pobřeží, jakoby se pokoušel ta mračna ovládnout.

Nepodíval se na ni.

„V téhle bouřce se nikdo neodváží vyjít ven, aby tě sledoval," houkl na ni přes sílící vítr, který se náhle přihnal od pobřeží. Konečně se jejich pohledy střetly a on se nepatrně usmál, „trochu to tu znám. Kousek na severu stojí stará pastevecká chatrč. Jistě tam bude více sucho a bezpečno než na pastvinách."

Ukázal tím směrem a ona se jím zahleděla.

Pak odevzdaně přikývla a vydala se zpět ke svému průvodci.

„Jediné místo v této zemi, kde budu v bezpečí, je Mull," zamumlala spíše pro sebe, když ho míjela.

Tynan na její slova nereagoval a mlčky se vydal k jejich novému cíli.

Černočerná mračna se za nimi hnala jako by hodlala pohltit celý svět.

Z Z Z

Než stačili dojít ke srubu, obloha se nebezpečně zatáhla. Večer potemněl a získal nádech zvláštního zeleného přítmí. Zanedlouho rozčísl oblohu první blesk.

Nyní již věřila, že jít dál k pobřeží by byl nešťastný nápad. Přesto stále váhala, zda se rozhodla správně. Hrozbě smrti se vystavuje tak i tak. Pokoušela se přesvědčit samu sebe, že je již dostatečně daleko od Bruachanu. Možná strýcové uvěřili, že je mrtvá. Anebo vyslali stopaře na východ k Forteviotu. Nemohla si však být ničím jistá. Pouze

doufala, že nadcházející déšť smyje jejím pronásledovatelům všechny stopy.

Postupovali co nejrychleji. Vlastně se spíše snažila udržet krok s Tynanem, jehož dlouhé nohy kmitaly mezi travnatými drny, jakoby se vznášely. Nepromluvil již valnou chvíli a ona nehodlala nastalé ticho přerušovat. Jednak proto, že se zdálo, jakoby se na ni hněval. A pak také proto, že za ním téměř běžela a nestačila s dechem.

Zastavil se až u prvních stromů nevelkého hájku, který se ukrýval za jedním z kopců.

Zpomalila, aby nabrala dech. To poslední, co chtěla, bylo, aby slyšel, jak nemotorně funí.

Temný, vlnící se horizont luk a návrší se ostře rýsoval na žlutozeleném pozadí zachmuřeného nebe. Vzduch se ochladil a téměř jiskřil před očima. To magické napětí provoněné vláhou vody ji ukolébávalo k dávným vzpomínkám na dětství, kdy právě v takové večery doprovázela matku do posvátných hájů v nejhlubších lesích bruachanského panství.

Blaženě přivřela oči a zhluboka nasála chladné vlhko přicházející bouře.

Stanula vedle svého společníka a blesk osvětlil jejich namodralé siluety.

Beze slova jí naznačil, aby zůstala na místě a vykročil k nedalekým křovinám.

Při dalším záblesku z rozbouřeného nebe pochopila, že jsou na místě.

Jejich přístřeškem se stal nízký domek vystavěný pomocí klestí, slámy a bláta, krčící se v údolí u tiché bystřiny, uprostřed pastvin.

Třebaže kruhové obydlí vypadalo i při tak mdlém světle na první pohled zchátrale, představovalo toužebné místo odpočinku, po jakém prahla již od úsvitu. Byla si jistá, že další noc beze spánku by nevydržela. Příjemné snění bylo to jediné, k čemu se upíraly její myšlenky. Jenže by se mohla vyspat mnohem pohodlněji, kdyby s ní domek nesdílel ten mladý Skot v mnišském hábitu.

Postavila se do stínu blízkého jilmu a tiše vyčkávala, zatímco on se šel přesvědčit, zda chatrč někdo neobývá. S ubývajícím světlem ji přepadala podivná nervozita. Bylo více než jasné, že dnešní noc stráví pod jednou střechou s někým, koho ani v nejmenším nezná.

Stále si lámala hlavu, co je Tynan zač. Mohl být vyhnancem stejně jako ona. Z pohledu temných očí vyčetla, že je v jeho minulosti něco temného. Něco, s čím se nehodlá svěřovat. I kdyby jí však to tajemství prozradil, cítila by se nyní klidněji? Je snad lepší, když o sobě vědí jen tak málo. Důležité je, že od chvíle, kdy se setkali, se k ní chová přívětivě a činí vše pro to, aby ji v bezpečí pomohl na ostrov Mull.

Prozatím neměla důvod zpochybňovat jeho úmysly.

Náhle se přistihla, že mu začíná důvěřovat. Znovu ji zaplavil příval mrazivého neklidu. Co když je to právě to, co ten Skot chce? Už to, kým je, z něj činí nevyzpytatelnou hrozbu. Musí zůstat ostražitá! Nesmí se nechat zviklat a stát se tak snadnou kořistí.

Vzpomněla si na jeho prudkost a pevnost jeho stisku, když ji k sobě přitáhl na vřesovišti. Měl dostatek síly, aby jí ublížil, kdy se mu zamane. A její meč by nenadálý útok patrně nedokázal zadržet. Měla důvod se ho obávat.

Tynan byl uvnitř domku již několik minut. Nevěděla, zda se má začít strachovat o něj nebo o sebe, protože tam na ni chystá nějakou léčku.

Jeho hlava s rozčepýřenými, kaštanovými vlasy však v dalším okamžiku vyhlédla ze dveří a on se na ni zeširoka usmál. Naznačil jí, aby ho následovala.

Pokoušela se působit nevzrušeně, když vcházela nízkými dvířky do skromného příbytku, ale srdce se jí nekontrolovatelně rozběhlo. Ocitla se v kruhové místnosti s ohništěm ve středu a s jistou dávkou úlevy zjistila, že to, co tu Skot tak dlouhou dobu dělal, byla jakási forma úklidu. Všechno harampádí, které tu zanechali předchozí nocležníci, bylo naházeno u stěny pod špatně opravenou dírou ve střeše, kterou sem prosvítalo trochu venkovního světla. U zdi na druhé straně bylo připraveno poměrně široké, provizorní lůžko, vystlané slámou a několika kusy plátna.

Tynan právě rovnal suché klestí do ohniště.

Zůstala stát ve vchodu, opřena o jeden z nosných kůlů, a pozorovala ho.

Natáhl se pro několik větších větví a přiložil je na podpal. Poté vstal a vydal se k ní.

Zastavil se těsně u ní a jí se v té vteřině nahrnula krev do tváří, aniž by dokázala vysvětlit proč. Srdce se jí rozbušilo ještě zběsileji.

V tak malé místnosti si náhle uvědomila celou jeho přítomnost. I to, jak je její průvodce pohledný. Štíhlá, vysoká postava jiskřila mladickou živostí. I přes neforemnou látku kutny mohla zahlédnout svaly hrudníku, jejichž obrys končil až u široké linie krku a ramenou. Ačkoli rozcuchané vlasy ukazovaly spíše na chlapce, rozhodné čelo a ostře řezané rysy s mírně vystouplými lícními kostmi vyzařovaly mužnost ve všech ohledech.

Usmál se na ni a jeho úsměv byl tak zajímavý, tak uchvacující, že téměř zapomněla dýchat. Tak, jak se jí jeho oči dokázaly zahledět do duše, stejně tak ji jeho úsměv zahřál až kdesi uvnitř, v nejhlubších útrobách.

„Dovolíš?“ v tu chvíli pochopila, že se spíš směje tomu, jak mu již notnou chvíli blokuje východ.

Zbrunátněla ještě víc a briskně uskočila stranou.

„Půjdu nasbírat ještě nějaké dřevo na oheň. Dříve, než všechno promokne," odvrátil od ní zrak a zahleděl se nízkými dveřmi k černé obloze.

Obrátil se k ní zády a chystal se vyjít z domu.

„Pomůžu ti," vyhrkla za ním. Měla nutkavý pocit, že musí své předešlé zostuzení nějak zamluvit.

Zastavil se ve vchodu, do kterého se musel shrbit, aby prošel, a opřel se zakulacenými zády o křídlo dveří.

„Nemusíš," usmál se vlídně. Zdál se pobavený, znovu jakoby si v ní četl, „zařídím to. Posaď se a odpočiň si. Zítra budeme vstávat časně."

„Máš hlad?" nenechala ho ještě odejít a sáhla po brašně na svém rameni. Proč ho stále zdržuje? Copak by nebylo lepší, aby se mu ztratila z dohledu? Tváře jí přímo hořely. Tiše děkovala za šero, jež ovládalo místnost. Jeho temné oči ji se zájmem pozorovaly. Očekával

její nabídku. Přemohla třas v hlase, „mám tu chléb, sýr a trochu uzeného."

„Výborně. Jsem hladový jako vlk," zarazil se, když si vzpomněl na ranní setkání. Pak se však zeširoka usmál, „snad nedopadnu jako ten poslední."

„To se uvidí," přijala s vděkem jeho nabídku odlehčit napětí. Dokonce se donutila k úsměvu, přestože mu nedokázala znovu pohlédnout do tváře. Raději se usilovně snažila předstírat, že pátrá v plátěném vaku po vhodných potravinách.

Poznala, že odešel. To když vzduch v místnosti prořídnul a ona se mohla znovu zhluboka nadechnout. Vyndala ruce z brašny a nejistě se podívala ke vchodu, kde po Tynanově přítomnosti nezůstala jediná stopa. Nechápala, proč se jí krev stále žene do tváří. A proč se jí ze všeho nejvíce chce nekontrolovatelně bít hlavou o nejbližší stěnu. Položila si roztřesenou ruku na čelo, aby zjistila, že konečky prstů má ledové, zatímco její hlava hoří.

Donutila se nad tím vším nepřemýšlet. Raději si odložila plášť, složila jej a vyskládala na něj obsah torny.

Zatímco pečlivě rozdělovala jídlo, napadlo ji, že pokud by kdy měla tušit nějakou past, bylo by to právě teď. Tak proč je místo toho klidná? Zatěkala očima po ztmavlé místnosti a poté zabrousila i ke dveřím. Venku bylo ticho. Jen tu a tam zaslechla osamocené kroky. Uvědomila si, že jí od Tynana skutečně žádné nebezpečí nehrozí. Posadila se tedy na kraj provizorního lůžka a věnovala se přípravě večeře.

Vrátil se s plnou náručí velkých špalků.

„Za domem je spoustu nařezaného dřeva," pronesl spokojeně. Poklekl na opačné straně ohniště a vyskládal otop na souměrnou hromádku, „můžeme udržovat oheň celou noc."

V domku se rozhostilo napjaté ticho a ona znovu pocítila tu zvláštní horkost ve tvářích.

„Není mi zima," konstatovala mimoděk, aby přerušila dunění bubnů, které se jí rozvibrovalo v hlavě.

„Ještě ti není zima," opravil ji a koutek se mu nadzvedl do lehkého úsměvu, „ale až začne pršet, rychle změníš názor."

Postavil se a v tmavnoucím šeru se jeho jiskřivé oči zahleděly jejím směrem. Jakoby nad něčím přemýšlel. Pak se však vzpamatoval a kvapně vyhrkl:

„Máš žízeň?"

Na takovou otázku mohla jen přikývnout. Její milovaná Parlan ji sice zásobila jídlem, že jím mohla nasytit menší vesnici, ale na měch s vodou zřejmě ve spěchu zapomněla.

„Našel jsem tu nějaký kovový džbán," pokračoval Tynan, aniž si byla jistá, zda v okolním přítmí její odpověď zaregistroval, „a nedaleko odtud je potok. Zajdu pro vodu."

Popadl džbán a znovu zmizel v noční tmě.

Erika položila připravené jídlo na plášť a vyšla za ním.

Jednak proto, že se chtěla kolem jejich obydlí poohlédnout po dřevě, o kterém mluvil. A pak se vyšla přesvědčit, zda na ni skutečně není připravena nějaká lest, protože Tynan před odchodem podivně znejistěl.

Krajina nečekaně rychle potemněla a zešeřelým hájkem se nesl pouze hlas nedalekého potoka, dokonale ladící s melodií listoví šelestícího v sílícím větru. Vydala se z druhé strany domu a našla pod dlouhým převisem střechy vyskládané dřevo, přesně jak se zmiňoval Tynan.

Nabrala plnou náruč a vydala se s ní dovnitř.

Ještě, než stačila vkročit zpět do jejich obydlí, nebe se rozevřelo a mraky vychrlily přívaly deště, jako když se protrhne hráz. Náhle jakoby se ukrývaly pod vodopádem. Déšť bubnoval do dřeva a šustil slámou ve střeše jako stovka myší.

Položila dřevo vedle toho, které přinesl Skot, a zahleděla se ke vchodu.

V tu chvíli se v něm objevil. S ramenou si setřásl několik krůpějí vody.

Beze slova se k ní přiblížil a podal jí vysoký kovový džbán.

Když ho přijala, vydal se zpět, zavřel dveře a zajistil je závorou.

Ocitli se v naprosté tmě a ona ho mohla rozpoznat jen podle slabého lesku v temných očích.

Přístřeškem se znovu rozneslo dusivé napětí.

Zaslechla, jak se k ní blíží jeho kroky, a instinktivně couvla. Tím však zavadila o hromádku dřeva, které se s nečekaně velkým hlukem rozkutálelo.

Tiše se zasmál.

Když promluvil, vzduch v domku poněkud prořídl a napětí povolilo:

„Cítím tu něco dobrého k jídlu. Ale nejprve si na to posvítíme. Co myslíš, Banshee?“

„Neříkej mi tak,“ pokárala ho briskně.

Látka jeho šatu zašustila, když poklekl k ohništi. Zahlédla první jiskérky vyletující z křesadla.

Suché seno zapraskalo a sežehl ho malinký, naoranžovělý plamínek, který se brzy změnil v barevný závoj ohně, jenž vyplnil místnost hřejivým teplem. Teprve poté si uvědomila, jak blízko se ocitla u mladého Skota. Když se vedle ní napřímil, srdce jí kleslo k žaludku. Sahala mu sotva po ramena. Bylo zvláštní, jak odlišně nyní vnímala jeho blízkost v uzavřené místnosti, přestože ji téměř celé ráno napůl nesl.

Nejspíš to bylo světlem, jež ho zlatě ozařovalo a propůjčovalo jeho očím barvu pryskyřice.

Uvědomila si, že si ho fascinovaně prohlíží již příliš dlouho, a tváře se jí znovu rozhořely. Odvrátila pohled, přešla k lůžku a položila džbán s vodou. Poklekla vedle pláště, na němž byla prostřena jejich večeře, a beze slova se pustila do svého podílu.

Usedl k ní a hladově si odkousl velké sousto uzeného.

Najedli se v tichosti.

Ještě než polkla poslední kousek masa, ucítila, jak na ní doléhá spánek.

Všimla si Tynanova zvídavého pohledu.

„Co?“ zamumlala s plnou pusou.

„Jsi unavená,“ konstatoval a dál se věnoval zbytku své večeře.

„Nejsem,“ odporovala hbitě, ale nedokázala včas zahnat zívnutí.

„To je v pořádku,“ usmál se mírně, „sám mám co dělat, abych se udržel při vědomí. Ušli jsme pořádný kus cesty.“

Zahleděl se do ohně a ona mohla znovu pozorovat, jak v jeho živých očích přeskakují, odrážejí se a tančí zlaté plamínky.

„Když jsem na tebe ráno promluvil u brodu, nebyla jsi příliš spokojená s tím, že jsem Skot," pronesl náhle, „proč?"

Protože celým tím vaším národem přistěhovalců pohrdám, napadlo ji jako první.

Neodvážila se to však vyslovit nahlas. Jednak proto, že by se mohla vystavit jeho hněvu, a pak – znenadání si uvědomila, že to není pravda. Nenáviděla Skoty tak silně, jak to její mladé srdce dokázalo, ale ne všechny. Lépe řečeno, znala jednoho, ke kterému by nenávist či pohrdání cítit nedokázala…

Všechny své myšlenky si však musela nechat pouze pro sebe, a tak jen pokrčila rameny:

„Raději bych potkala Pikta."

„To tvé tetování…," uvědomil si, „jsi Piktka?" poslední slovo z jeho úst splynulo s podvědomým pohoršením. Jakoby se mu i myšlenka na rozpravu s Piktkou naprosto hnusila.

„Nenávidíš všechny Pikty?“ zeptala se namísto odpovědi.

„Měl bych jim snad děkovat za roky plenění a vražd?“ ohradil se ostře, „mučili a zabíjeli nevinné, znásilňovali ženy a popravovali každého, kdo se jim pokusil postavit – uzurpovali si vládu nad mou zemí.“

„Nad zemí, která patřila Piktům dříve, než ses narodil ty, tvůj otec i tvůj děd,“ odporovala briskně. Veškerá únava byla ta tam, tělem se jí rozproudila horká krev. Zapomněla na nebezpečí, které jí od něj mohlo hrozit. Dlouhé roky života v pohraničí jí proběhly před očima. Všechny ty žabomyší tahanice, které zbytečně stály život mnoho jejích přátel, smrt jejího bratra… Hlavou jí proudila bouřková mračna stejně jako na ztemnělé obloze za zdmi chatrče, „vy Skoti nejste o nic lepší. Drancujete a zabíjíte jen proto, abyste získali kousek úrodné půdy nebo stádo krav. Vraždíte se dokonce i mezi sebou. Jste jako hejno nenasytných mrchožroutů.“

„Takže jsi Piktka!“ zadíval se jí zprudka do očí a v jeho pohledu znovu hořely ty

nebezpečné jiskry, které by dokázaly dostat do kolen kdejakého hrdinu.

Znělo to jako obvinění – jako by právě spáchala ten nejhorší hřích. V páteři jí náhle zatrnulo – neměla být tak troufalá. Plně si uvědomila jeho hněv i sílu. Byl rozpálený do běla.

Co by se stalo, kdyby přiznala, že je skutečně Piktka?

Mohl by jí ublížit?

Donutila se ovládnout náhlý třes v kolenou.

„Jsem Seveřanka," pohodila hlavou s přehrávanou hrdostí.

„A to tetování?" nenechal se odbýt. Jeho rysy byly stále stejně strnulé.

„Má chůva byla piktská otrokyně," zalhala, „musíš-li to vědět - můj otec ji nechal zbičovat za to, že mi vryla do kůže ten obrazec."

„Tak proč se Piktů zastáváš?"

„Jen jsem konstatovala fakta," ušklíbla se lhostejně, „je mi jedno, zda se pobijete navzájem. Ušetříte tím Norům mnoho mrtvých."

Poslední slova ji pálila v krku. Nikdy by nechtěla spatřit, jak její národ zaniká. O to více ji bolelo, že její slova byla do posledního pravdivá. Čím více bojovali Dalriadští proti Kaledoňanům, tím více slábla možnost ochrany proti tiše vyčkávajícím Vikingům.

Netušila, zda Tynan jejímu vysvětlení uvěřil. Rysy jeho tváře sice povolily, ale stále se zdály příliš zachmuřené a vztek z nich vyprchával jen pozvolna.

Raději vstal a přiložil několik polen na praskající oheň.

Ze žhavých uhlíků vylétly rudé jiskérky a zmizely kdesi v temnotě u střechy srubu.

„Je čas jít spát," pronesl poté neutrálně.

Svlékl si tmavý vlněný plášť a podal jí ho.

„Na přikrytí," vysvětlil, když ho nehnutě pozorovala již příliš dlouho.

Nejistě stiskla nabízenou přikrývku, aby ucítila, že ještě stále hoří žárem jeho těla.

Přehodila si plášť přes ramena a svůj vlastní rozprostřela na provizorní lůžko. Když se uvelebila a zavrtala do hřejivého objetí černé

vlny, všimla si, že její průvodce ulehl na druhé straně ohniště.

„Budeš spát na holé zemi?“ podivila se zmateně.

„Jsem zvyklý na horší,“ mávl rukou.

Obrátil se na bok, hlavu si podložil nedaleko se povalujícím polenem a překřížil si ruce na prsou, jakoby to byla jediná přikrývka, kterou potřebuje.

Chvíli tam jen tak seděla a nevěřícně na něj zírala. Byla jako paralyzovaná. Věnuje jí vlastní plášť a sám si lehne na zem? Jedna část jejího já ji nabádala, aby to tak nechala být, ale ta druhá jí vnukla pocit falešné viny. Měla by mu být vděčná za to, jak jí pomohl. A svůj vděk rozhodně neprojeví tím, že ho nechá ležet na studené podlaze, zatímco ona bude zabalená do dvou plášťů.

„To bych se ti ale špatně odvděčila,“ zabručela a rozložila svůj plášť po celé šíři lůžka, „pojď sem, místa je tu dost.“

„Nevadí ti spát vedle Skota?“ zeptal se podezíravě a posadil se.

„Možná si myslíš, že jsi nebezpečný," odfrkla, jakoby to byla ta nejsměšnější věc pod sluncem, „ale já si myslím, že jsi jen neodbytný a otravný."

„Přesto jsem stále muž," v očích mu provokativně zajiskřilo.

Hrdlo se jí při těch slovech stáhlo, ale jen do okamžiku, než zjistila, že se potutelně usmívá.

Donutila se šibalsky usmát.

„Jako mnicha se tě přeci nemusím bát," zažertovala místo odpovědi.

Líně se zvedl a vrátil se k ní.

Sklonil se a sevřel její bradu mezi palec a ukazovák.

„Tak krásná dívka jako ty by se měla bát i muže v obleku eunucha," zahleděl se jí zpříma do očí.

Cítila, jak jí krev znovu stoupá do tváří.

Než však stačila otevřít ústa, Tynan se převalil do zadní strany postele a spokojeně se zavrtěl.

„Ale máš pravdu," zamumlal poté již z polospánku, „dnes se mě bát nemusíš. Nemám už sílu ani vstát, natož ještě bojovat s Banshee."

„Tak to jsi mě tedy uklidnil, ty otravný Skote," bleskla po něm rozhněvaným pohledem, když pochopila, že si z ní utahoval. Veškeré sympatie, které k němu pocítila před chvílí, byly pryč.

On ji však již neslyšel – tiše oddychoval, jako by ležel v těch nejměkčích kožešinách.

Schoulila se až na kraj lůžka a zachumlala se do jeho pláště, který, jak zjistila, byl mnohem teplejší, než ten její. Usnula v okamžiku, kdy zavřela oči.

Ucítila horkou dlaň na rameni a těžce rozlepila víčka. Téměř vykřikla, protože jeho tvář byla tak moc blízko té její, že se jejich nosy mohly při sebemenším pohybu dotknout.

„Co se děje?" ptal se podmračeně.

„Cože?" divila se, „spala jsem."

Odtáhla se od něj, protože jeho blízkost jí naháněla husí kůži. Horký dech, který klouzal po její pokožce s každým jeho výdechem, ji šimral na tváři a dohánět bledá líčka k horečce.

Seděl na patách vedle lůžka a stále nespouštěl prsty z jejího ramene. Tvář ukrytá ve stínu ohniště zářila vlastním plamenem dvou

temných očí, jejichž pohled se jí propaloval do duše.

Venku stále bubnovaly kapky deště, ale hodina již značně pokročila. Zdálo se, že právě přiložil do skomírajícího ohně poslední kusy dřeva a chystal se znovu ulehnout.

Jenomže nyní si našel novou *zábavu*.

„Vykřikovala jsi ze spaní. Jako bys s někým zápolila."

Mohla ho podezřívat, že ji jen poňouká, avšak starostlivost v jeho hlase byla skutečná. A umocněná jistou dávkou zvědavosti.

„Nejspíš se mi něco zdálo," zívla a pokrčila rameny, čímž se sebe setřásla jeho hřejivou dlaň.

„Celá ses rozechvěla," nedal se odbýt.

„Je mi chladno," pokoušela se ho odehnat a obrátila se k němu zády, „běž raději spát."

Zavřela oči, odhodlaná ho ignorovat. V dalším momentě vypískla, protože vklouzl pod plášť, kterým byla přikrytá.

Uchopil ji v pase a přitáhl k sobě. Když se chtěla bránit, stiskl jí zápěstí a ohromnou silou jí přikoval sevřenou pěst k hrudi.

Na okamžik ji ovládl děs a zapřemýšlela, jak se co nejrychleji dostat ke své zbrani. Z pozice, v níž ji svíraly jeho ocelově pevné paže, to však bylo zhola nemožné. Dokonce ani na dýku uvázanou k lýtku nedosáhla. Počala jí prostupovat panika.

„Už jsem ti přeci říkal, že ti ode mě nic nehrozí," pokáral ji šeptem.

Jeho dech se s horkou smyslností protáhl kolem jejího ucha a usídlil se na linii tváře. Chloupky za krkem se jí naježily a dech zkrátil. V podbřišku ucítila zvláštní pocit příjemného napětí. Byl o to intenzívnější, protože ji sevřel společně s pocitem bezmoci a nebezpečí.

„Tak co to děláš?" procedila mezi zaťatými zuby a nutila se ke klidu, aby nerozpoznal nepřiměřenou reakci jejího těla.

„Povídala jsi, že je ti chladno. Tak ti pomáhám zahřát se," pronesl nevinně, jakoby to, co udělal, byla naprostá samozřejmost.

Nebezpečí pominulo, ne však ten svíravý pocit v tajných místech jejího těla. Toužila se dostat z jeho dosahu. Napětí pozvolna střídala doutnající zloba.

„Nepotřebuji tvou pomoc," oznámila mu příkře.

„Až vyhasne oheň, budeme mrznout oba."

S každým jeho slovem cítila nový nával horkého dechu na linii krku.

„Neříkal jsi, že dřeva je dost?" optala se podezíravě.

„Pokud se ti chce jít ven do té tmy a deště, můžeš nějaké další přinést," třebaže mu neviděla do tváře, cítila, jak se ušklíbl.

A měl pravdu. Ven se jí skutečně nechtělo, ani kdyby jí někdo hrozil smrtí.

„Pak bychom možná měli mrznout každý na své straně postele," navrhla nevlídně.

Chvíli ji mlčky pozoroval, než si tiše povzdychl.

„Jak myslíš," prohodil a v momentě vstal.

Cítila, jak jí znovu začíná tělem procházet chlad – ale tentokrát mnohem silnější než předtím. V zátylku stále cítila mrazení, zatímco zbytek těla jakoby se zmítal v horečce. Vylekalo ji, že by byla raději, kdyby si trval na svém a neodešel. Než se stačila s nově nabytými emocemi vyrovnat, ležel Tynan na své straně

lůžka, hlavu podloženou kusem rozedrané příze. Oči obrácené ke střeše se zavřely do poklidného spánku.

Přisunula se o trochu blíže k ohni, který se mezitím opět rozhořel, a pokoušela se zahnat neobvyklý chlad až do doby, než se znovu ponořila do říše snů.

Myslela si, že po celodenních útrapách bude spát jako nemluvně, místo toho se už podruhé vzbudila.

Déšť a vítr neustávaly. Z ohně, který zahříval místnost, zbyly jen nepatrné rudě žhnoucí uhlíky a v domku se citelně ochladilo. Po těle jí naskakovala husí kůže a cítila, že jí za okamžik začnou drkotat zuby. Ani Tynanův teplý plášť ten chlad nezahnal.

V takové zimě nedokáže znovu usnout.

Za svými zády slyšela pravidelný dech svého průvodce. Obrátila hlavu ke Skotovi, jenž tiše podřimoval nedaleko od ní. Vypadalo to, že ačkoli nemá na sobě nic než tu nepadnoucí kutnu, zimou netrpí.

Několik dlouhých minut ho pozorovala a bojovala s vlastní pýchou. Zuby jí drnčely jako

kosti staré ženy a mrazení se vydalo na dlouhou pouť po její páteři.

Nakonec však zvítězil zdravý rozum. Znovu se k němu obrátila zády a nenápadně se k němu přisunula.

Doufala, že to bude vypadat, že to udělala mimoděk - ve spánku. To se však mýlila.

V momentě, kdy se lopatkou dotkla jeho ramene, se k ní otočil, uchopil cíp pláště a přetáhl ho přes sebe. Pak jí znovu obtočil ruku kolem pasu a přitiskl se k ní tak blízko, až to bylo nevhodné. Na všechny protesty i pohoršení však zapomněla v okamžiku, kdy se jí tělem začalo rozlévat příjemné teplo.

„No, to ti to trvalo," zamumlal jí do vlasů poťouchle.

Ani nevěděla proč, ale musela se potajmu usmát.

Za svými zády cítila každou zaoblinu jeho těla. Paže, která ji objímala, byla silná a něžná zároveň. Už jí nebyla zima ani trochu. Naopak. V hlavě zaháněla myšlenku, že by se takto nechala hřát třeba celý život.

„Raději spi, ty otravo," zabručela na oplátku.

Odpovědí jí byl jen silnější stisk horké dlaně.

Z Z Z

Tynan se vzbudil za prvních paprsků denního světla, které prosvítaly otvorem ve střeše. Ve srubu se mísila vůně ranní vláhy a doutnajícího popela. Bouře se přehnala a zanechala za sebou jen hlasité trylkování ptactva. Nebyli to však ti ptáci, co ho probudilo. Zdálo se, že zaslechl zvenku kroky.

Ležel jako přikovaný pokoušeje se zachytit i sebemenší zašelestění za zdmi chatrče.

Nyní však bylo naprosté ticho.

Obrátil se na bok a podepřel si hlavu pěstí. Musel se pohybovat obezřetně, aby neprobudil dívku schoulenou po svém boku. Píď po pídi zkoumal její půvab – svěží mléčnou pleť, která se na líčkách jemně barvila do růžova, dlouhé černé řasy zakrývající blankytné oči. Několik pramenů neobvykle světlých vlasů jí zakrývalo tvář a propůjčovalo jí zdání nevinnosti.

Zdvihl ruku, aby jí uhladil neposedné prameny, ale v polovině pohybu se zarazil.

Někde hluboko uvnitř ho zabolelo. Tolik mu připomínala vikinskou princeznu, kterou tak lehkomyslně ponechal jejímu osudu.

Přesto byla tato zdánlivě křehká kráska zcela odlišná. Byla silná, nebojácná a plná ohně. Vybavila se mu jejich večerní hádka, kdy tak zarputile bránila Pikty. Zajímalo by ho, zda je s národem jeho nepřátel nějak spřízněná. Nevěřil, že by jinak tak vášnivě kontrovala v jejich prospěch. Ledaže by jejím jediným cílem bylo vyzkoušet jeho sebeovládání. Pak se její útok jistě neminul účinkem – až příliš snadno v něm probudila palčivou bouři vzteku. I proto na ni byl rozhněvaný. Hněval se však především sám na sebe. Měl by se umět ovládat.

Nelíbilo se mu, jak silný na něj má ta malá Banshee vliv. Vždyť ji poznal teprve včera. A přesto ho k ní něco táhlo. Navzájem si lhali, hráli spolu hru na skryté myšlenky. Nechtěl, aby věděla, kým ve skutečnosti je. A to samé si patrně přála i ona. Nehodlal ji nutit k žádným přiznáním – oba měli svá tajemství. Ta šedá mlha neznáma, která se okolo ní vznášela, ho však uhranula. Činila ji neodolatelnou.

Toužil podlehnout té zvláštní síle – možná proto se rozhodl nenosit do srubu další dřevo. Podvědomě jí toužil nabídnout ochranu a teplo své náruče a utišit tak prázdnotu, která ho naplňovala, když ležel tak blízko a přesto daleko té nádherné bytosti. Ať už byly jeho pohnutky jakékoli, brzy sám splakal nad vlastní pošetilostí.

Přitiskla se k němu a její tělo se stále tetelilo zimou. Postupně však tálo pod dotekem jeho dlaní. I jeho zaplavilo neobvyklé teplo. To se změnilo v horko a žár, jež rozehřívaly jeho ztuhlé údy více, nežli bylo v této situaci zdrávo. Její vlasy ho škádlivě lechtaly ve tváři, ale co ho vyvádělo z míry mnohem více, byla oblina zadečku, která se mu opřela o stehna.

Kdyby jen dokázal nemyslet na to, jak moc je ta dívka podobná Ingebjorg. Jenže myšlenka na vikinskou princeznu a až příliš známý dotek ženského těla ho okrádaly o spánek.

Usnul vyčerpáním až těsně nad ránem.

Nyní, když si prohlížel její spokojenou tvář, znovu se mu vybavila všechna špatná rozhodnutí, jež učinil.

„Tebe ale neopustím, Banshee," zašeptal něžně.

Smutně pozvedl koutky rtů k úsměvu a hřbetem dlaně ji pohladil po tváři.

K jeho překvapení se blankytně modré oči otevřely a zadívaly se na něj. Zračilo se v nich zaváhání, přesto se na něj usmála.

Pak se protáhla jako kočka a chystala se promluvit.

V tom se ten zvuk ozval znovu.

Nyní už si byl jistý, že se venku cosi pohybuje.

Rychle jí překryl ústa dlaní a poté si přiložil ukazováček na rty.

Okamžitě pochopila a zůstala tiše ležet. Naslouchala a zdálo se, že téměř nedýchá.

Kroky se ozvaly znovu, hlasitěji než předtím.

Někdo obcházel kolem domku.

Rozeznal dva páry nohou. Podle těžké chůze se jednalo o statné muže.

Naznačil Erice, aby zůstala ležet a neslyšně vstal. Vytasil její meč, ležící na podlaze nedaleko ohniště, a stoupl si do středu místnosti.

Kroky se nyní ozývaly u dveří a také za zdí u lůžka.

Nezaváhal a vydal se k protější stěně, kde do místnosti nízkým stropem propadalo denní světlo skrz prořídlé pletivo střechy. Odhrnul mokrou slámu a obezřetně vykoukl ven.

Když nikoho nezahlédl, protáhl se škvírou a vyskočil. Udusaná hlína kolem srubu umlčela hluk dopadajících chodidel. Vydal se kolem převisu střechy, tiše jako šelma. Stačilo jen pár kroků, aby zahlédl, kdo jsou jejich nezvaní hosté.

Přikrčil se za jeden z nosných trámů a nevěřícně zamrkal.

Obrovitý vikinský bojovník v přílbě a kožešinové vestě k němu klečel zády na jednom koleni a právě zkoumal stopy kolem domu. Druhé kroky se pohybovaly na opačné straně kruhu.

Ačkoliv byl muž před ním každým coulem hmatatelný, Tynan stále nemohl uvěřit, že ho nešálí zrak. Bylo nabíledni, že se jedná o zkušené stopaře. Co ho však zaráželo, bylo, že se odvážili tak hluboko na nepřátelské území. To

mohlo znamenat pouze jediné – osoba, za níž byli vysláni, musela být nadmíru důležitá.

Možná až příliš rozvířila nenávist vikinského vůdce. Takového, jakým byl Harold Olafsson.

Při vzpomínce na tu noc se mu sevřelo hrdlo.

Mohl severský jarl zjistit, že je pravý viník stále naživu? Jistěže. Měl přeci Ingebjorg – a také Erikovu hlavu. Princezna mohla svému otci říci cokoliv, včetně toho, že zabitý není ten, jehož vnitřnosti chce Harold naservírovat k obědu.

Přes veškerou hrozbu, kterou s sebou tito Seveřané přinášeli, mu však hlavou vířily zdánlivě absurdní myšlenky.

Přemýšlel, jak se z té šlamastiky dostat, aniž by musel své společnici cokoliv vysvětlovat. To poslední, co chtěl, bylo, aby se pohoršovala nad jeho činy. Nevěděl, zda by ho víc rozčílilo, že by měla navrch nebo to, čím by se v jejích očích mohl stát – slabochem.

Než však dokázal upříst plán, kterým by se zbavil obou stopařů a zařídil to tak, že je Erika ani nezahlédne, ozval se dunivý zvuk. Hrůzou se mu zastavila krev v žilách. Jeden z Vikingů

vší silou udeřil do dveří jejich úkrytu, až se celá chatrč roztřásla.

Všechny myšlenky na ochranu svého tajemství okamžitě pustil z hlavy. Už jednou způsobil neštěstí a za jeho poklesek zaplatili nevinní. Nedovolí těm dvěma, aby ublížili Erice jen proto, že se náhodou ocitla v jeho společnosti.

Nechal se ovládnout instinkty bojovníka, které se ze sebe tak dlouho pokoušel vypudit nestřídmým pitím.

Hbitě vykročil ze svého úkrytu a přitočil se k mohutnému Vikingovi, pátrajícímu po stopách v rozbahněné půdě. Než stihl muž zareagovat, Tynan mu přiložil meč k hrdlu a jediným sebejistým pohybem ho podřízl. Z bojovníkových rtů splynul přidušený sten a jeho tělo se s žuchnutím svalilo na promáčenou zemi.

Druhý Viking to musel zaslechnout, protože údery, které otřásaly srubem, ustaly.

Poodstoupil od domu a zahlédl mladého válečníka, přibližně ve stejném věku jako on sám. Muž neměl tak typický vikinský oděv

jako první stopař. Jeho lněná košile, nohavice a kožený kabátec svědčili o dlouhém pobytu mezi Skoty či Pikty. Jeho tvář však jevila klasické severské rysy.

Přestože se Tynan pyšnil na Skota nezvykle vysokou postavou, Viking ho téměř o hlavu převyšoval. Když ho zahlédl, bez zaváhání vytasil dlouhý, obouruční meč, vedle něhož byl ten Eričin jen dětská hračka.

Tynan briskně zapátral po výzbroji mrtvého Seveřana a nalezl stejný těžký meč u jeho pasu.

Jenže mladý bojovník vytušil jeho myšlenky a než se vůbec stačil k mrtvole přiblížit, zaútočil na něj nečekaně silným úderem. Kdyby neuskočil stranou, zbraň by ho rozťala ve dví.

Viking nepřátelsky zavrčel a vycenil zažloutlé zuby. Postavil se před mrtvého společníka, aby tak sokovi znemožnil dostat se ke zbrani.

Tynan ustoupil stranou a připravil se odrazit útok nepoměrně smrtonosnější zbraně, než jakou třímal v ruce on.

Čepel se opřela o čepel s nevídanou silou a vydala ohlušující třeskot. Prudkostí úderu mu zcepeněla ruka. Musel udělat několik kroků